

Không Biết Ngọt

Contents

Không Biết Ngọt	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	8
6. Chương 6	9
7. Chương 7	10
8. Chương 8	12
9. Chương 9	13
10. Chương 10	15
11. Chương 11	16
12. Chương 12	17
13. Chương 13	20

Không Biết Ngọt

Giới thiệu

Thể loại: Cổ đại, song hướng âm luyện, đoản văn, ôn nhu thâm tình soái công x ôn hòa cứng cõi mỹ thụ. Editor: Mr. D

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-biet-ngot>

1. Chương 1

Sau khi trời vào tiết nóng, tiếng ve kêu không ngừng.

Sắp tới buổi trưa, mỗi ngày đến canh giờ này, trên đường hầu như không có bóng người, ánh nắng chói chang trải đầy trên lối đi, khiến người ta không tài nào mở mắt nổi, ngay cả trong hơi thở cũng mang theo một luồng nhiệt nóng nực.

Đường Cam nằm nhoài sau quầy hàng ngủ gật, trong cổ áo lộ ra một đoạn cổ mảnh mai bị phủ một lớp mồ hôi mỏng, hai gò má đỏ lên, y ngủ không yên, thỉnh thoảng nhú mày chép miệng một cái.

Lúc này, một bàn chân trần lạnh yên không một tiếng động bước qua ngưỡng cửa, người tới không mang giày, hần đèn đây trên con đường bị nắng sưởi nóng, một chân ở trong còn một chân ở ngoài, nhẹ nhàng “Ồ” một tiếng.

Cửa tiệm mở toang, không ai trông coi, không sợ gặp trộm à?

Trả lời nghi hoặc của hắn là tiếng nói mớ nhỏ vụn của Đường Cam, người đến đi tới trước quầy ló đầu nhìn, không khỏi cười khê thành tiếng.

Người đang nằm úp, gối gò má trên cánh tay gầy, thịt trên mặt bị đè trề ra, khiến cho vành môi khê vênh, khóe miệng còn có một vệt nước miếng lấp lánh, dường như y đang nằm mộng, lông mày hơi nhú, trong miệng nói mớ lung tung: “Bốn... Chín...”

Vị khách đi chân đất duỗi một ngón tay chọc gương mặt Đường Cam một lúc, dường như nhận thấy xúc cảm không tệ lắm, liền tiếp tục nghịch ngợm trong phút chốc, sau đó Đường Cam mới mơ màng mở mí mắt nặng trĩu ra.

Đập vào mắt là một ngón tay thon dài, gan bàn tay có một lớp chai, trong lòng bàn tay có một vết thương thật nhỏ đã lành, nhìn theo cánh tay, ống tay áo đã được kéo lên đến khuỷu, gân xanh lộ ra trên cánh tay, cũng không có vẻ dữ tợn, trái lại mang theo một luồng cảm giác giữ lực.

Cho đến khi đối mặt với đôi mắt của người kia, Đường Cam mới khê giật mình một cái, hoàn toàn tỉnh táo lại.

Đôi mắt của nam nhân đứng trước quầy như điểm nước sơn, trong mắt lấp lóe một tia đùa giỡn, muốn cười nhưng không cười nhìn y chăm chú, khuôn mặt tuấn lãng vô song, mái tóc không được buộc lên, để xõa sau gáy, vài sợi tóc rơi vào một bên mặt, tăng thêm một luồng khí chất phóng đảng lưu manh.

“... Đường gia.” Đường Cam đứng lên, ánh mắt lại bị cổ áo nới lỏng của nam nhân hấp dẫn, có chút hốt hoảng không dám nhìn lồng ngực cường tráng để lộ một nửa kia, ho hai tiếng nói: “Hôm nay về sớm như vậy.”

Lục Thương lười biếng nhếch khóe miệng, khuỷu tay chống trên quầy nói: “Nóng quá, cá trốn sâu cả rồi, ta thấy ngày hôm nay nóng mãnh liệt như vậy nên đơn giản trở về, một con cá cũng chẳng câu được.” Nói rồi hắn lắc lắc giỏ trúc đựng cá ở trong tay, rõ ràng là ngữ điệu bình thường, nhưng Đường Cam lại nghe ra được một ít tủi thân be bé từ bên trong, nội tâm chợt xuất hiện một chút thương cảm, y xoay người lại lấy điểm tâm trong quầy, “Sáng nay ta làm bánh đường mới, trộn một chút mật hoa quế làm năm ngoái, còn mấy cái thiếu chút nữa cũng bị Tôn đại nương mua mất,” y đặt một đĩa bánh nhỏ tròn vo trên quầy, rồi vừa đi về hướng sau nhà vừa cười nói, “Để ta xuống hầm lấy cho ngươi thêm một bát chè mơ lạnh, uống vào sẽ không còn thấy nóng.”

Một đại nam nhân như Lục Thương bị Đường Cam xem là con nít, vừa dùng điểm tâm vừa dùng chè ngọt để dỗ dành, thế nhưng Lục Thương cũng không tức giận, trái lại một mặt vui vẻ chịu đựng, hắn cười toe toét, lộ ra răng nanh nhọn, trong giọng nói thu lại chút xú ả nào giả tạo vừa nãy, “Đặc biệt để dành cho ta sao?”

Động tác vén rèm của Đường Cam chợt ngừng một chút, lỗ tai dùng tốc độ mắt thường có thể thấy nhuộm thành một màu hồng phấn, “Mới không phải, làm ra ăn ngon quá nên ta để dành cho mình thôi.” Rèm vừa buông xuống người liền chạy, Lục Thương tựa ở trên quầy cười trầm thấp một tiếng, bỏ vào trong miệng một viên bánh ngọt trong veo.

Cho đến lúc Đường Cam bưng một bát chè mơ lạnh đi ra, vén rèm cửa lên liền thấy Lục Thương cười toe toét ngồi trên ghế bành trong cửa hàng, chân dài thẳng tắp duỗi ra, một chân khác gác trên tay vịn, tư thế này không khỏi quá bệ vệ, hơn nữa ống tay áo lẫn ống quần của Lục Thương đều xắn lên, còn giấy thì không biết tung tích, Đường Cam đi tới đặt chè mơ lên bàn, “Giấy của ngươi đâu?”

Lục Thương vô tội chớp mắt mấy cái, bưng chè mơ lên uống một hớp, thoải mái thở dài một tiếng rồi nói: “Ta câu không được, liền nhảy xuống bắt cá, giấy cối đặt trên bờ sông, trở lên thì không thấy đâu, không biết là bị vật nhỏ nào tha đi rồi.”

“Giấy của ngươi không thể ăn, tha đi làm cái gì.” Đường Cam bắt đầu dĩ nhiên nói, trong lòng cảm thấy bó tay, nhưng nhìn dáng vẻ miệng nhét đầy bánh ngọt phồng hai má của Lục Thương, bỗng dừng lại có cảm giác thỏa mãn kỳ diệu, nam nhân hơn hai mươi này có lúc làm nũng thật giống như trẻ con, nhưng lại cực kỳ dễ dỗ dành.

2. Chương 2

Đường Cam đến Mộc Tê trấn vào ba năm trước.

Y sinh ra ở một thôn trang sống dựa vào sông nước, cha mẹ đều là ngư dân giản dị thật thà và cần cù, mẹ y có một đôi tay khéo léo có tiếng gần xa, làm điểm tâm bán trước giờ đều cung không đủ cầu, tiểu Đường Cam từ thuở nhỏ đã được nằng công trên lưng, cùng theo nằng làm điểm tâm. Lúc mười bảy tuổi, Đường Cam đã học xong tất cả tay nghề của mẫu thân mình, y trời sinh thông minh, nghiên cứu phát minh rất nhiều loại bánh mới mẻ ngon miệng, Đường Cam còn lớn lên trông rất tuấn tú, bà mối trong thôn cứ ba ngày hai lần lại chạy đến nhà y, thế nhưng Đường Cam không quan tâm chuyện hôn nhân đại sự, chỉ muốn mở một cửa tiệm điểm tâm, để cho cha mẹ y bớt cực khổ, có thể an dưỡng tuổi già.

Lập nghiệp rồi mới thành gia, Đường Cam nói như vậy với cha mẹ mình, nói xong còn quần lấy mẫu thân, nói, con còn nhỏ, chưa muốn thành thân.

Ngay khi tất cả mọi chuyện đều được chuẩn bị sẵn sàng, một trận mưa to không hề có điềm báo trước lại đổ xuống, ròng rã nửa tháng, nước sông đánh vỡ đê đập, khiến cho người trong thôn bỏ mạng hơn một nửa, trong đó bao gồm cả cha mẹ của Đường Cam.

Lũ lụt qua đi lại đến ôn dịch, người còn sống sót vô cùng ít ỏi, Đường Cam hôn mê trong gian nhà ẩm ướt âm u, sau khi tỉnh lại y loạng choạng đến trước mộ phần cha mẹ, dập đầu ba cái, rồi mang theo cái trán chảy máu cùng bọc quần áo nho nhỏ trên lưng mà rời khỏi địa phương y đã sống mười bảy năm.

Y ngơ ngác không biết mình đã đi bao lâu, cũng không biết mình đã đi bao xa, cùng mười mấy người dân chạy nạn còn sống sót tiến về phía bắc, khi đến ngọn núi gần Mộc Tê trấn, một đám người tay không tắc sắt lại đụng phải sơn tặc.

Đám sơn tặc này dị thường tàn nhẫn, không nói một câu liền trực tiếp chém giết, bọn họ đều là những người gặp nạn bụng đói cằn cào tay không tắc sắt, nào chống cự lại được lũ đạo tặc cường tráng hung mãnh, sơn đạo yên tĩnh ngay tức khắc biến thành một tràng Tu La đầy máu tươi cùng tiếng kêu gào thảm thiết. Đường Cam sợ hãi, lao đảo chạy trốn hai bước thì bị bắt lấy cổ tay, sơn tặc xoay mặt của y lại bắt chột sưng sốt một chút, giết chóc đồ tươi trong cặp mắt càng tăng thêm sắc ý, lúc Đường Cam bị trói gô ném lên ngựa, cái gã đã bắt y không thể chờ đợi được nữa đưa tay đến dưới quần của y xoa nắn mấy cái, Đường Cam bị bịt miệng, trong mắt tràn đầy nước mắt giận dữ và nhục nhã.

Lúc sơn tặc đánh cướp giết sạch xong chuẩn bị trở về, Lục Thương từ trong rừng chui ra, hắn đeo một bộ cung được chế tạo ẩu tả, trong tay còn cầm hai con thỏ rừng bị cầm tiền.

Nhìn thấy một đám sơn tặc hung ác, Lục Thương cũng không kinh sợ, hắn cà lất cà phơ ngâm một cọng cỏ trong miệng, nhìn nhau một cái với Đường Cam đang ở trên ngựa từ đằng xa, Lục Thương không chút nào lạnh lùng, hắn lưu manh cười cười với y, răng nanh càng hiện ra sắc bén dưới ánh trăng.

Sơn tặc thấy nửa đường lại chạy đến một kẻ chịu chết, máu nóng lên bởi vì sát phạt vẫn còn chưa nguội lạnh trong cơ thể, sau khi trao đổi ánh mắt với nhau vài cái, đám sơn tặc bắt ngờ nhắc binh khí hợp nhau tấn công về phía hắn.

Lục Thương không chút hoang mang, ném con mồi trong tay sang một bên, tháo cung tên trên lưng xuống, nắm chặt trong tay, hai chân dịch ra ổn định thân hình, thời điểm lại lần nữa giương mắt, trong đó đã không còn ý cười vừa nãy, trong con ngươi sâu thẳm hiện ra sát khí như thú hoang sẵn mồi, gã sơn tặc đầu lĩnh chạy ở trước đối diện với ánh mắt của hắn, dưới chân bỗng vọt lên một luồng cảm giác lạnh lẽo, khiến gã không khỏi có chút chùn chân.

Thế nhưng đã không còn kịp, gã đã vọt tới trước mặt nam nhân kia chỉ cách có vài bước chân, Lục Thương nhìn như tiện tay mà vung lên thanh cung tàn tạ về phía gã, một đầu cung vừa vọt đánh vào cổ gã, đầu lĩnh sơn tặc chỉ cảm thấy một âm thanh vù vù vang lên trong đầu, chờ tới khi gã phản ứng lại được thì đã vắng xa mấy trượng! Cho đến lúc gã gục ngã xuống đất, trong cuống họng vọt lên một mùi tanh ngai ngái ẩm ẩm, rồi phun ra một ngụm máu lớn, tiện thể rơi luôn mấy cái răng bị đánh gãy, gã bắt đầu ho khan kịch

liệt, thật giống như bị thanh cung đánh xuyên qua cuống họng, dần dần cảm thấy chỉ có khí thở ra, không có khí thở vào!

Thanh cung trông tàn tạ kia lại tựa như cất giấu sức lực ngàn quân ở bên trong! Chỉ một đòn liền đánh cho gã không thể động đậy!

Mười mấy tên sơn tặc theo sau đầu lĩnh của mình cũng sợ, lão đại bị đánh bay nhưng bọn tiểu đệ không biết chạy, một hai tên gào rống tiếp bước xông tới cố gắng bắt Lục Thương, tựa như lớn giọng là có thể kinh sợ tâm lý của đối phương, Lục Thương đứng vững, trường cung trong tay được hần linh hoạt vung vẩy, tay mất lạnh lẽo đánh rơi vũ khí trong tay lũ đạo tặc, thân hình cực kỳ linh hoạt, không cần tới phút chốc đã mạnh mẽ hạ gục sạch sẽ đám mãng phu ngu xuẩn kia, nhưng hần vẫn chưa lấy mạng của bọn chúng, mười mấy kẻ nằm tán loạn trên mặt đất kêu rên lặn lội.

Đường Cam bị trói tay chân trên lưng ngựa, lúc này y chỉ cảm thấy đầu căng đau, con mắt ứ máu, y nhắm chặt hai mắt, trên mặt đều là nước mắt.

Y chưa bao giờ trải qua tàn sát đầy máu tanh như vậy, tuy rằng mọi người đi chung mấy ngày nay đều là người lưu lạc rày đây mai đó, nhưng bọn họ vẫn tử tế quan tâm y, khuyên bảo y tử biệt nỗi khổ ly hương, lúc nghỉ ngơi khi trời chạng vạng còn từng cùng nhau thảo luận không bằng đặt chân tại trấn nhỏ trước mắt... Ai ngờ rằng cách một bước rất gần với cuộc sống an ổn, lại là sống chết xa xăm chỉ trong chưa đầy một canh giờ.

Mà nam nhân vô danh vừa xuất hiện này, xem ra càng đáng sợ hơn bầy thú dữ, trong đầu Đường Cam chợt hiện lên nụ cười xa xa như không dính vào huyết khí của hần đối với y, khiến Đường Cam không khỏi run lấy lấy.

Tiếng bước chân từ từ tới gần, đứng ở sau lưng y, Đường Cam được người ôm thắt lưng xuống khỏi ngựa, cả người y như nhũn ra, nam nhân vừa buông lỏng hai tay, y liền ngã ngồi trên mặt đất, hai chân sụt sọt lui về phía sau, Đường Cam không dám lắc đầu, trong miệng phát sinh ra tiếng hức hức, cũng không dám mở mắt ra nhìn.

Trong lúc hoảng hốt, y nghe thấy một tiếng sách, ngay sau đó một luồng khí tức đặc biệt có mùi cây cỏ phả vào trên mặt y, Đường Cam bị nắm vai, vãi bỏ nhét trong miệng cũng được lấy ra, khoe miệng của y giấy giữa rạn nứt, đau đến mức nhất thời không khép lại được.

“Ổn rồi, ổn rồi.” Âm thanh của nam nhân ôn hòa không như trong suy nghĩ, trầm thấp nặng nề, mang theo động viên an ủi, Đường Cam cảm giác trên mặt mình có vài mềm mại nhẹ, y rốt cuộc lấy dũng khí hé mở đôi mắt, đập vào mắt chính là một gương mặt sắc bén, ngũ quan ác liệt như được rìu khắc đao gọt, nhưng lại nhu hòa một cách lạ kỳ dưới ánh trăng, hần rũ mi mắt, động tác cẩn thận từng tí dùng ống tay áo lau nước mắt trên mặt y.

Đường Cam trong lúc vô tình liền mở to đôi mắt, ngơ ngác nhìn nam nhân này, hần rất kiên nhẫn, ung dung thong thả lau nước mắt lần bụi đất trên mặt y cho đến khi sạch sẽ, sau đó hần vừa xắn tay áo, vừa nhìn ánh mắt mê man của Đường Cam.

“Người từ đâu đến đây?” Hần hỏi y.

Đường Cam nháy mắt mấy cái, nội tâm sợ hãi đã được động tác vừa nãy của hần lau đi hơn một nửa, y khàn giọng nói: “Lạc... Lạc Hương.”

“Nơi ấy...” Giọng nói của nam nhân mang theo ý tứ tìm hiểu, nhẹ nhàng, nho nhỏ mà khuấy động một chút tiếng lòng của Đường Cam, ánh mắt hần rơi trên mặt Đường Cam dịu dàng thêm mấy phần, nói: “Người đúng là mạng lớn.”

Ngũ khí tương tự trường bối này làm cho Đường Cam vô cớ cảm thấy một trận tủi thân, sống mũi của y chua xót, chậm chạp nói: “Không trở về được...”

Không trở về được, ở lại đó đều là người chết vì dịch bệnh cùng lũ lụt, người sống thì gặp phải khó khăn đói khổ, Đường Cam đột nhiên ý thức được rằng, y hoàn toàn đã không có nơi để trở về.

Nam nhân thở dài: “Chuẩn bị đến nơi nào?”

“Các hương thân nói, phía trước có một nơi gọi là Mộc Tê trấn, chúng ta vốn dự định đến đó...” Đường Cam càng nghĩ càng uất ức, từng giọt nước mắt rơi xuống, chạm phải nền đất vàng trên đường, bốc lên một chút tro bụi nho nhỏ.

Vốn dự định đến đó gầy dựng lại cuộc sống mới, gốc rễ không còn, mọi người giúp đỡ lẫn nhau, mọc rễ nảy mầm tại một chốn mới, thế nhưng bây giờ chỉ còn lại đơn độc một mình y, như một tấm bèo nho nhỏ, còn chưa nảy nở, đã bị sóng nước chảy xiết cuốn trôi.

Nam nhân nhìn trên mặt đất ngày càng nhiều vệt nước be bé, trầm mặc một lúc, rồi giơ tay nhấc cảm thon gầy của thiếu niên, ướt đầm đầy tay, hần thở dài, thấp giọng nói: “Vậy hãy theo ta đi.”

Hần cởi dây thừng trên người Đường Cam, công y trên lưng, từng bước vững vàng tiến về hướng bọn họ vốn định đi, hần xóc Đường Cam một cái, để y càng thêm thoải mái nằm nhoài trên bờ vai rộng của mình, “Ta tên là Lục Thương.”

3. Chương 3

Lục Thương lớn hơn y bảy tuổi, ban đầu Đường Cam còn ngây thơ cho rằng Lục Thương là một đại ca ca đáng tin cậy, ai ngờ qua một quãng thời gian, chờ đến thời điểm Đường Cam hoàn toàn thích ứng, Lục Thương liền hiện nguyên hình.

Theo như hần nói, hơn một nửa Mộc Tê trấn đều là của hần, sản nghiệp nhà bọn họ rộng lớn nhưng mấy đời đều là độc đinh, sau khi hần ra đời càng gặp nhân họa liên tục, phụ thân của hần mất vì bệnh lúc hần còn nhỏ, tổ phụ cùng mẫu thân liền cưng chiều hần vô biên, nhưng cũng lần lượt nhắm mắt xuôi tay, thời điểm Lục Thương vừa thành niên, Lục gia cũng chỉ còn lại đơn độc một mình hần.

Sau khi Đường Cam nghe xong cũng không khỏi sản sinh cảm giác đồng bệnh tương liên, trong lúc đang nghĩ nát óc chuẩn bị an ủi hần, Lục Thương lại cười he he ngẩng đầu nói, “A Đường, chúng ta đi nghe hát được không?”

Rõ ràng trông ra hình ra dáng, muốn văn có thể văn muốn võ có thể võ, nhưng Lục thiếu gia yêu nhất là lên núi săn thú xuống sông bắt cá, ngoài ra còn có đi nghe tiểu khúc, nếu không phải trong nhà hần có của cải chống đỡ cùng với một vị quản gia tuyệt đối trung thành, loại công tử bột này không chắc có thể sống đến bao lớn.

Đường Cam đã phải trợn mắt hốc mồm thật lâu đối với sự khác biệt trước sau này của hần, sau đó mới miễn cưỡng tin rằng người cứu mình khỏi tay đạo tặc ngày ấy chính là một tên ham chơi không đỡ nổi như thế.

Lục gia làm ăn rộng khắp nơi, hầu như các tiệm ăn, cửa hàng đều có thể nhìn thấy bảng hiệu chữ Lục, càng không cần nhắc tới các loại sản nghiệp như ruộng đồng, nông trường, vườn trái cây, thậm chí Đường Cam cảm thấy Lục Thương nói “Hơn một nửa Mộc Tê trấn đều là của nhà hần” là một câu nói khiêm tốn, thế nhưng nghĩ lại, kiểu công tử ca không biết trời cao đất rộng như Lục Thương hần là sẽ không, có lẽ hần cần bản cũng không biết khiêm tốn là cái gì.

Quản gia Ngôn bá rất hài lòng đối với Đường Cam, có lẽ là do dưới sự làm nèn của thiếu gia nhà ông, một người hơi hơi vươn lên một chút cũng đều bộc lộ ra sự cố gắng vụn vặt. Đường Cam biết y mang ân của Lục Thương, dù có đến mười gia đình như bọn họ cũng nuôi nổi, thế nhưng Đường Cam không có dự định vĩnh viễn dựa vào Lục gia để làm sâu gạo, y suy tư kỹ lưỡng mấy ngày, lại còn thỉnh giáo một vài vấn đề với một vị quản lý chuyện làm ăn của Lục gia, cuối cùng y quyết định mở một cửa hàng điểm tâm.

Mẫu chốt là tiền.

Nếu như là ở Lạc Hương, tích góp của cha mẹ y cùng một ít tiền y viết chữ vẽ vờ thay cho người khác, miễn cưỡng cũng đủ rồi, nhưng Mộc Tê trấn phần vinh hơn rất nhiều so với Lạc Hương, giá hàng cái gì cũng cao, hơn nữa tích góp từ trong nhà mang ra ngoài cũng tiêu gần hết dọc đường.

Đường Cam nghĩ tới nghĩ lui, y vốn ăn nhờ ở đậu, làm sao có thể mở miệng vay tiền của Lục Thương, cuối cùng y lấy từ trong bao quần áo ra một chiếc khăn tay gói một vật gì đó, lặng lẽ ra cửa.

Y đặc biệt tìm tiệm cầm đồ không phải của Lục gia, chân chỉ còn một bước là đi vào thì lại bị người lôi cổ tay kéo ra ngoài, Lục Thương khoanh tay, cười cả lất cả phơ hời, “Làm gì vậy hả?”

“Không phải người đi nghe hát sao?” Đường Cam sợ hết hồn.

Lục Thương đưa tay gãi gáy một cái, “Ta đang nghe đây, nhưng thấy người lén lén lút lút, liền trực tiếp nhảy xuống bắt người.”

Đường Cam nhìn thấy cửa sổ mở toang của tiểu lâu hai tầng đối diện, ca kỹ bên trong còn tò mò đưa đầu ra ngoài xem, y nhất thời có chút luống cuống, Lục Thương cũng không giục y, nhẹ nhàng ngâm nga một điệu nhạc, Đường Cam cảm thấy chuyện này cũng không có gì mất mặt, liền nói rõ ràng mười mười.

“Vật tốt gì lấy ra ta xem một chút.” Lục Thương chìa tay với y, Đường Cam móc bọc nhỏ từ trong ngực đặt vào lòng bàn tay hắn, Lục Thương cầm cái bọc nhỏ kia, cười cười, cẩn thận mở ra.

Một sợi dây đỏ xâu chuỗi một mặt ngọc Quan Âm.

“Mẹ ta... Lúc ta ba tuổi sinh một cơn bệnh nặng, nàng đặc biệt đi chùa cầu xin.” Đường Cam nhìn mặt ngọc Quan Âm nhẹ giọng nói, Lục Thương nhìn vẻ mặt hoài niệm cùng không đành lòng của y, hần chột nhướn mày, lòng bàn tay khép lại, cất mặt ngọc Quan Âm vào trong ngực.

“Của ta.”

Đường Cam đột nhiên không kịp chuẩn bị với hành động của hắn, nhất thời cuống lên, “Ai! Ta muốn dùng nó đi cầm! Trả lại cho ta!”

Lục Thương dễ dàng tránh cánh tay đuổi tới của y, vừa né vừa nói: “Cầm cho ta, chờ tới khi người kiếm được lời thì chuộc lại, để chỗ ta còn có thể an tâm một chút, không phải sao?”

“Nói là nói như vậy, thế nhưng ta đã gây cho người thêm rất nhiều phiền toái rồi.” Đường Cam nhú mày, một mặt khó xử.

Lục Thương giấu kỹ ngọc Quan Âm trong người, đưa tay véo mặt của y: “Nói mò không, theo ta về tìm quần gia lấy tiền.”

Đường Cam cà rề dọc đường, vẫn có chút không tình nguyện, thế nhưng Lục Thương khó chơi, không chịu trả ngọc Quan Âm cho y, hai người một đường trở về phủ, quần gia vừa nghe xong nhất thời cảm khái, trong ánh mắt nhìn Đường Cam nhiều hơn mấy phần thương tiếc, tiện thể lạnh lùng nhìn thiếu gia nhà bọn họ một cái, tựa như đang chờ vị thiếu gia này có chút giác ngộ, ai ngờ hắn ôm vai Đường Cam rồi kéo người mang đi, vừa đi vừa dặn quần gia bữa tối không về phủ ăn cơm, khiến cho ông tức giận đến mức râu mép đều vểnh lên, nổi giận đùng đùng đến phòng thu chi lấy bạc cho Đường Cam.

Ngày khai trương tiệm điểm tâm ấy, Lục Thương mời đội múa lân trong trấn đến chúc mừng, dẫn đến thật nhiều người dừng chân quan sát, hắn chỉ huy người đốt một dây pháo, vô cùng náo nhiệt, Đường Cam bưng lỗ tai nói to với Lục Thương: “Lục đại ca! Cảm ơn người!”

Lục Thương dựa trên khung cửa, nhàn nhã khoanh tay, khoe miệng ngâm lấy một điểm cười, hôm nay hắn mặc một thân áo bào xanh mực viền chỉ bạc, đai lưng được thắt khiến cả người hiện ra càng thêm kiên cường, tóc tai cũng được cột gọn gàng cẩn thận, cùng băng buộc trán chung màu với quần áo ở trên hàng lông mày hiện ngang, thần thái sáng láng, phong thần tuấn lãng, là bằng hiệu hình người trông thật hấp dẫn ánh mắt hơn đội múa lân, hắn cúi người nói bên tai Đường Cam: “Nếu tiền là ta ra, trước khi người trả lại, người phải gọi ta là đương gia.”

Dây pháo cháy hết, người vây xem đạp lên vụn pháo đỏ sải bước vào cửa tiệm, Đường Cam bị va một phát, Lục Thương dang tay đỡ lấy y, Đường Cam còn có chút mơ hồ, không biết là do bị pháo chấn động hay là như thế nào, y chỉ cảm thấy tim đập như trống đánh, lẩm bẩm nói: “Đương gia?”

“Ta đây.” Lục Thương cười, vừa đáp lại cũng là câu trả lời, hắn xoay người Đường Cam vẫn còn đang lơ mơ trong cơn bối rối, khẽ đẩy y một cái, “Đi chào hỏi khách khứa nào.”

4. Chương 4

Lục Thương thích ngọt.

Thường ngày trong túi hần sẽ chứa mấy viên kẹo, cơm canh cũng chuộng mùi vị đường giấm, lúc biết Đường Cam sẽ làm bánh ngọt, ánh mắt hần nhìn Đường Cam thật kinh hỉ như vừa phát hiện một bảo bối.

“Ta chưa bao giờ tin tưởng vào thứ giả dối như duyên phận,” Nam nhân lười biếng dựa vào trên khung cửa nhìn Đường Cam nhào bột, Đường Cam nghi hoặc xoay đầu lại, trên lỗ mũi và lông mi dính một chấm trắng, “Hiện tại có chút tin rồi.” Lục Thương chậm rãi nói, Đường Cam hơi không hiểu ý tứ của hần, không thể làm gì khác hơn là cũng cười theo, trông rất ngốc.

Quãng thời gian vừa tới Lục gia, Lục Thương có chút xuất quỷ nhập thần, có lúc sáng sớm đã không thấy người, nha hoàn phải kiếm khắp nhà tìm người dùng bữa, có lúc hần lại dang hoàng vùi mình trong thư phòng, viết vài chữ lật hai trang sách liền lặn ra ngủ trên giường nhỏ. Sau khi mở tiệm điểm tâm, Đường Cam mỗi ngày đều phải dậy thật sớm làm bánh mới, rồi lại phải ghi chép sổ sách, nhập hàng, làm mấy chuyện lật vặt, y cũng không thuê người làm, một người đi sớm về trễ, còn khó bắt hơn Lục Thương, trái lại làm cho Lục Thương hai ba ngày liền chạy đến cửa tiệm, hần cũng không làm gì, chỉ cần cho một bát chè và một đĩa bánh là cả buổi không quây. Ban đầu Đường Cam còn cảm thấy hần ở trong tiệm thật quá dễ chú ý, nhưng dần dần cũng quen.

Lục Thương giống như vật biểu tượng trấn giữ trong cửa tiệm, việc buôn bán còn tốt hơn thời điểm chỉ có một mình Đường Cam, người của Mộc Tê trấn đều nhận ra tên “Trần phú” này, mà con người Lục Thương lại hiền hòa, nam nữ già trẻ đều có thể trò chuyện với hần vài câu, lúc Đường Cam vội vàng gói bánh cho người ta liền nghe thấy tiếng bọn họ tán gẫu trong tai.

“Ồ, Lục công tử! Ngày hôm nay ngài lại ở đây à!”

“Lục công tử, đã bao lâu không ghé thăm lâu của chúng ta rồi? Mấy bữa trước ta còn đặc biệt để lại cho người vài hũ rượu thu quế đây!”

“Thiếu gia, Ngôn quán gia tìm ngài, chờ trong thư phòng hơn nửa ngày rồi.”

“Lục công tử, cô nương lần trước ta nói với người...”

Đường Cam tay chân lạnh lẽo dùng bao giấy dầu bọc món bánh ngọt xốp giòn, nghênh đón đưa tới, giữa trăm công nghìn việc bớt chút thời gian liếc mắt nhìn Lục Thương, nhưng đối đầu với ánh mắt cười tủm tỉm của hần, Đường Cam cũng sẽ vội vã cười đáp trả, tiếp đó xoay người lại biến thành một con quay nhỏ.

Chờ đến lúc mặt trời chiều ngã về tây, Đường Cam đóng cửa tiệm, bên người còn kèm theo một Lục Thương đang lê dép lệt xệt, hai người băng qua hẻm nhỏ trở về Lục phủ, Đường Cam thỉnh thoảng khuyên hần hai câu.

“Đương gia, người đều sắp đến tuổi nhi lập (*), suốt ngày nếu không phải chạy khắp nơi thì chính là ngồi trong tiệm của ta, Ngôn bá lớn tuổi, quản lý gia nghiệp cũng rất cực khổ, lại nói những thứ kia không phải đều là gia nghiệp của người sao, dù gì đạo lý miệng ăn núi lở này người cũng hiểu rõ hơn ta một chút chứ.” Đường Cam lải nhải cần nhần một tràng, Lục Thương đặt tay sau gáy, lờ vào tai trái ra tai phải, “A Đường, người thật đông dài.”

(*) Tuổi ba mươi, độ tuổi mà một người đàn ông cần phải có nhân cách, học thức, và sự nghiệp tự lập.

Vừa vặn đi qua một sạp hoa quả, bà chủ đang xách cái ấm trà quả trách ông chủ: “Người nói người xem, chính sự không làm, để người tính bạc người cũng có thể cho người ta tiền, cả ngày ngồi ăn ở sau sạp, người ta chưa mua được nửa cân cho ta thì người đã ăn hết một cân rồi...”

Lục Thương nghe xong cười khê, nháy mắt với Đường Cam: “Tựa như cô vợ nhỏ.”

“...” Đường Cam bị hần ghẹo đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Người cũng đến tuổi thành thân, ngày hôm nay không phải bà mới đã lôi kéo người nói chuyện thật lâu...”

Lục Thương đi đến bên cạnh y, cảm thấy Đường Cam xấu hổ còn nghĩ linh tinh như vậy chọc rất vui, hắc hắc bộ kinh ngạc nói: “Người nghe được hả?”

“Có thể không nghe được sao,” Nói đến đây Đường Cam liền thấy giận, cũng không còn xấu hổ, “Lôi kéo người nói chuyện hơn nửa canh giờ, lúc đi lại không mua một miếng bánh nào, tức chết ta rồi.”

Lục Thương phốc một tiếng, cúi đầu cười khúc khích, một cái răng trắng chột hiện thoáng qua khiến Đường Cam có chút ngây người, lại có chút ảo não, cảm thấy Lục Thương đang cười y hẹp hòi, y khẽ nhìn Lục Thương đang cười đến không dừng được, lỗ tai hơi có cảm giác như bị bỏng, “Người cười cái gì...”

“Khụ, không có,” Lục Thương cố nén cười, đưa tay vò loạn tóc trán của y, “Kể từ ngày mai, người đến cửa hàng nói chuyện với ta đều phải mua điểm tâm trước, như vậy có được không?”

Trên trán được bàn tay to lớn ấm áp khô ráo chạm vào, hô hấp của Đường Cam hơi ngưng lại, trên mặt càng thêm nóng như thiêu như đốt, gương mặt mỉm cười của Lục Thương đẹp đẽ như vậy, khiến cho lòng y như một chú hươu con rối loạn phương hướng, không ngừng đụng phải vách tường trong tim, từng cái từng cái, làm cho y cảm thấy có chút hoảng hốt.

5. Chương 5

Tháng tám hoa quế rơi, trung thu sắp đến.

Trong đình viện của Lục trạch tràn ngập hương hoa ngào ngạt, Đường Cam cùng một tiểu gia nhân mười mấy tuổi cầm cái chổi và chiếu trúc hái hoa quế trong sân, tiểu gia nhân tên là Kim Túc, một đứa nhỏ thông minh tay chân lanh lợi, thẳng tắp ba bước trèo lên cây, xem Đường Cam bày sẵn chiếu trúc dưới tàng cây, gọi y: “Đường công tử, người đứng xa một chút, để hoa quế không rơi trên người.”

Đường Cam nghe theo lùi lại mấy bước rồi ngẩng đầu nói: “Rơi trên người cũng không sao, ta vừa vặn thắm chút hương.”

Kim Túc ngồi trên một cành cây thô to bằng bắp đùi, cúi người lay động thân cây, cười hì hì, “Trên người công tử vốn thơm hương nha.”

“Chỗ nào? Sao ta không hề ngửi thấy được?” Đường Cam nghe nói xong liền giơ ống tay áo ngửi một cái, trên người chỉ có mùi bồ kết nhàn nhạt, y xốc cổ áo lên một chút để gần vào mũi, còn chưa ngửi thấy liền cảm giác được sau lưng chột dán vào một nguồn nhiệt, có người ở bên tai y hít sâu một hơi nói: “Quả nhiên thơm mùi thật kích thích người khác.”

Thân thể Đường Cam giật mình một cái, đột nhiên xoay người, hai mắt tròn to giống như thú nhỏ bị hoảng sợ, lồng ngực phập phồng vội vã, Lục Thương thoáng nhếch khóe miệng, trên mặt còn mang theo một chút buồn ngủ, như một chú mèo to xác lười biếng.

Kim Túc ở trên cao đã sớm nhìn thấy thiếu gia nhà nhóc nhàn nhả đi bộ lại đây, trên đường hắc còn ngẩng đầu với cậu nhóc, dựng một ngón tay lên miệng ra hiệu chớ có lên tiếng, bây giờ Đường Cam bị dọa sợ hết hồn, dáng vẻ như chim sợ cành cong này khiến nhóc cũng không nhịn được cười thành tiếng, cười xong mới lém lỉnh hô to một tiếng thiếu gia.

Buổi sáng sau khi vào thu mang theo một luồng cảm giác mát mẻ, Lục Thương khoác một chiếc áo bào màu đen, kéo Đường Cam ngồi xuống trước bàn nhỏ, chống cằm hỏi: “Sao lá gan vẫn nhỏ như vậy?”

Đường Cam không cảm thấy lạnh, hành động mới vừa nãy của Lục Thương như hất một cây đuốc vào trong thân thể y, khiến cả người y nhất thời bị bốc cháy, Đường Cam cảm thấy trên mặt nóng lên, chỉ muốn kê vào bàn đá bóng loáng thấm lạnh, làm người đi hơi nóng.

“Tại sao không nói chuyện?” Lục Thương nhìn thấy cổ y đều nhuộm thành một màu hồng nhạt, liền biết y bị chọc giận, hắc hắc nở nụ cười, không chút hoang mang xin lỗi, “Là ta sai, không nên trêu người, chờ ta trở về sẽ mang cho người lễ vật tạ tội được không?”

Ánh mắt lững lờ của Đường Cam trở nên thanh minh, sững sờ nhìn hần, “Trở về? Người muốn đi xa sao?”
“Ừm,” Ngón tay thon dài của Lục Thương gõ trên mặt bàn, “Chưa tới nửa tháng sẽ về, người muốn cái gì?”

“Không cần, ta không có giận.” Đường Cam liếc mắt nhìn Kim Túc trèo từ trên cây xuống thu thập hoa rơi, cần môi quyết định nói ra, “Ta dự định làm một loại bánh trung thu mới, qua lễ sẽ ăn không ngon.”

Trong ánh mắt thâm trầm của Lục Thương tràn ra một chút ý cười, hần giơ tay đưa về phía Đường Cam, giả vờ đi từ đỉnh đầu rồi lướt xuống qua bên tai cùng thái dương của y, khẽ vuốt đi hai đóa hoa quế trên bả vai của Đường Cam, rồi mới đáp: “Biết rồi.”

Hôm nay ra ngoài cưỡi ngựa, Lục Thương đưa Đường Cam đến tiệm điểm tâm, chờ Đường Cam vịn tay hần cẩn thận nhảy xuống, Lục Thương mới kéo dây cương giục ngựa đi mất, Đường Cam nhìn đuôi tóc tung bay sau gáy của hần biến mất ở góc phố, sau đó mới chậm rì mở cửa tiệm.

Việc buôn bán trong tiệm của Đường Cam cũng không tệ, hàng xóm láng giềng đều yêu thích tiểu lão bản mắt ngọc mày ngài có tâm tư thông minh lanh lợi như y, tay nghề làm điểm tâm của Đường Cam lại còn tinh xảo, có thể dựa theo mùa cùng ngày lễ để làm ra những món điểm tâm nhỏ hợp thời, vì vậy mỗi lần đến lễ tết, Đường Cam sẽ bận bịu đến hơi choáng váng đầu óc, Lục Thương liền dặn dò Kim Túc đến giúp đỡ.

Kim Túc là người hầu trong Lục gia, cũng không phải người làm thuê trong cửa tiệm, Đường Cam vốn muốn từ chối, Lục Thương đi trước một bước ngăn cản lời thoái thác của y, hiếm thấy có chút cương quyết nói, “Nghe ta, sắp đến tết trung thu, trong cửa hàng nhất định sẽ thiếu người.” Nói xong lại thả lỏng nghiêm túc trên khuôn mặt, hạ thấp giọng nói, “Ta sợ người khổ cực.”

Đường Cam bị thanh âm trầm thấp của hần làm cho ngựa ngựa bên tai, mơ mơ hồ hồ đồng ý.

6. Chương 6

Vỏ bánh trung thu truyền thống bởi vì lúc làm được trộn nước đường, vì vậy mới có màu vàng óng. Đường Cam bất chợt nảy sinh ý tưởng, dùng bột gạo nếp thay cho bột mì, bỏ vào một chút hoa quế cùng sữa bò, sau khi nhào kỹ thì chưng chín trong nồi, chờ tới khi nguội sẽ dùng để bọc các loại nhân đậu, nhân hạt sen, đề ra chữ, hoa văn trong khuôn đúc, thành phẩm sẽ là những chiếc bánh đáng yêu trắng như tuyết, vào miệng thơm ngọt mềm mại, ăn hơi nhiều cũng sẽ không thấy ngán.

Bánh trung thu kiểu mới của Đường Cam rất được hoan nghênh, người tới mua mỗi ngày nối liền không dứt, Đường Cam cùng Kim Túc hai người chỉ có thể miễn cưỡng quay vòng, Đường Cam rời giường sớm hơn một canh giờ, một đến mức quanh mắt là một vòng thâm đen nhàn nhạt, nhưng người lại cảm thấy vô cùng dào dạt, chỉ là theo thói quen mỗi khi bận rộn sẽ liếc mắt nhìn chiếc ghế bành Lục Thương hay ngồi, không còn gương mặt mỉm cười của người kia, trong lòng khó tránh khỏi có chút trống rỗng.

Cách trung thu khoảng hai ba ngày, không biết Lục Thương có trở về hay không.

Bà mối phẩy quạt ông ẹo tiến vào trong tiệm, nâng tay lan hoa chỉ chọn mấy món điểm tâm, Đường Cam quần dây nhỏ quanh bao giấy dầu đưa cho nàng, đang xoa tay một chút chuẩn bị ghi chép vào sổ, liền nghe thấy âm thanh yêu kiều của bà mối nói: “Tiểu Đường công tử.”

Đường Cam ngẩng đầu lên bất đắc dĩ nói, “Mai đi, ta đã đến tuổi nhượng quán chi linh (*), không còn nhỏ.”

(*) Nhượng quán chi linh là 20 tuổi.

Bà mối che miệng phát ra tiếng cười ha ha, móng tay sơn màu đỏ au, “Đường công tử trông vẫn giống thiếu niên.” Nàng không đợi Đường Cam mở miệng liền nói tiếp, “Người đến Mộc Tê trấn của chúng ta cũng được mấy năm, trước mắt đã lập nghiệp, cũng nên cưới vợ chứ?”

Tay đang gẩy bàn tính của Đường Cam nắm chặt lại, làm rối loạn hạt gỗ tròn, y có chút bối rối nói: “Không, không cần đâu.”

Cặp mắt bà mỗi đảo qua đảo lại, cho rằng y da mặt mỏng ngại nói, liền khuyên nhủ: “Đường công tử à, người vừa tốt, lại có tay nghề, sợ gì không ai yêu thích? Di nương tiết lộ với người một câu, người muốn thành thân với người không thiếu đâu!”

“Ta...” Trái tim Đường Cam đập ầm ầm, nói một chữ rồi ngậm miệng thật chặt, giống như sợ để lộ bí mật gì đó, y vô thức bấu trảng giấy, nửa ngày vẫn đỏ mặt thốt ra một câu: “Di nương đừng trêu ta.”

Bà mỗi thu hết vẻ mặt của y vào đáy mắt, còn sợ y không đủ táo nhiệt liền thêm một cảnh củi khô, “Trêu người chỗ nào đâu! Mộc Tê trần chúng ta, năm phần mười cô nương muốn gả cho Lục công tử, còn lại năm phần mười kia là muốn kết hôn với người đấy! Ôi người làm sao vậy!”

Không biết chữ nào trong lời của nàng kích động đến Đường Cam vốn tâm trạng không ổn, huyết sắc hồng hào trên mặt y đột nhiên rút sạch không còn một mống, lông mày nhíu lại, môi hơi run, y hơi cúi người chống một tay trên mặt bàn, có chút khàn giọng nói với bà mỗi: “Di nương đừng kinh hoảng, ta chỉ là đột nhiên cảm thấy hơi không khỏe.”

Bà mỗi thấy y như vậy, suy nghĩ có thể là do hôm nay bận rộn điên đảo gây nên, không thể làm gì khác hơn là nhắc gỏi điểm tâm rồi đi, tới cửa vẫn chưa yên tâm quay đầu lại xem, dặn dò: “Hôm nay người nên đóng cửa nghỉ sớm một chút đi! Nên đi gặp đại phu nữa!”

Kim Túc về Lục phủ ăn cơm trưa, lúc này trong cửa hàng nhất thời không người, Đường Cam vuốt lại trang giấy nhăn nheo, từ từ đi tới trước ghế bành ở bên cạnh, y lấy tay đặt trên tay vịn mà bình thường Lục Thương hay gác một chân lên đó, nhẹ nhàng vuốt ve.

Trong cửa hàng tràn ngập hương thơm ngọt ngào của những món bánh điểm tâm, ngày ấy Lục Thương ở trên ngựa kẻ sát vào sau tai y nói: “Trên người A Đường là vị ngọt, khiến người ta không nhịn được muốn cắn một cái.” Lúc đó Đường Cam nghe xong, cả người từ lỗ tai mềm nhũn đến tận đáy lòng, y không dám quay đầu nhìn Lục Thương, cũng không biết làm sao đáp lại, không thể làm gì khác hơn là giả câm vờ điếc, mặc cho trong tâm chảy ra từng chút từng chút mật ngọt.

“Lòng ta...Có người thương.” Vành mắt Đường Cam đỏ ửng, trong thanh âm mang theo run rẩy không dễ dàng phát hiện, nhẹ giọng nói với chiếc ghế bành không có bóng dáng ai kia.

7. Chương 7

Mấy đời trong nhà Đường Cam đều là ngư dân giản dị thật thà và cần cù, kỳ vọng lớn nhất đối với y là mong y trưởng thành, học được một tay nghề, sau khi đến tuổi sẽ cưới một cô nương môn đăng hộ đối, tiếp tục truyền thừa bình thường chảy xuôi trong dòng máu này.

Thế nhưng Đường Cam tự biết, y là một kẻ dị loại.

Thời điểm theo cha mình lên thuyền đánh cá, y sẽ ngưng ngừng khi thấy các nam nhân khác cởi áo hoặc để trần, mặc cho mồ hôi chảy xuống dọc theo da thịt ngăm đen, rồi lại không nhịn được đưa ánh mắt lưu luyến với thân thể cường tráng của các nam nhân, Đường Cam miệng khô lưỡi khô trốn vào khoang thuyền, giận dữ hổ thẹn lẫn hoảng sợ, chỉ nói là mình phơi nắng đến hồ đồ.

Thế nhưng một lần là đầu óc mơ hồ, hai lần là não trưởng, dù học vấn của Đường Cam không cao nhưng cũng hiểu được đạo lý bất quá tam, cho đến sau một lần thuyền trở về, trong giấc mộng tỉnh kiểu diêm không nói ra được, tràn ngập tiếng nam nhân trầm thấp thổ dốc cùng thân thể cường tráng giam giữ lấy y.

Từ sau lần đó, Đường Cam không chịu tiếp tục lên thuyền.

Phụ thân cần người giúp đỡ, mẫu thân ở nhà không hiểu vì sao nhi tử lại bướng bỉnh, bắt đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là để xuống củi gạo dầu muối thay thế cho Đường Cam, nàng là một nữ nhân có thể chịu

được được cực khổ, cuộc sống trên thuyền dưới thuyền đối với nàng mà nói kỳ thực cũng không có gì khác nhau, chỉ có thể nghĩ thầm trong lòng, nhi tử vẫn còn có chút bị nuông chiều.

Ngày dê vỡ ấy, phụ thân thấp thỏm lo cho thuyền, luôn cảm thấy hạ neo không đủ chắc, bèn phủ thêm áo tới vôi vàng ra ngoài, mẫu thân sợ một mình hấn không chống cự nổi mưa gió, dặn dò Đường Cam làm xong bữa trưa, rồi cũng đuổi theo, Đường Cam nghe lời, sau khi bụng thức ăn lên bàn, bát đĩa cũng gần như bày xong, y nghe được từ xa đến gần, tiếng nước như sấm rền gào thét.

Đại ca nhà hàng xóm chỉ mặc độc một cái quần, vọt vào cửa lòi kéo y bỏ chạy, lúc lão đảo chạy đến chỗ cao, thôn xóm đã bị phá hủy hỗn loạn, đa số nhà ở bị nhận chìm trong làn nước vẫn đục, mực nước dâng lên không ngừng, phần lớn mọi người trong thôn đều biết bơi, nhưng cánh tay người không cách nào chống đỡ nổi dòng nước lũ rít gào, Đường Cam nhìn những người cố gắng vùng vẫy bơi về bên này, bọn họ từ từ kiệt sức, sau đó chìm vào trong nước không còn nổi lên, trong lòng một mảnh trống rỗng hoang vu.

Người trên chỗ cao không nhiều, nhóm nam tử đều cởi áo ra đưa cho phụ nữ trẻ em, nhưng Đường Cam cũng không còn dục vọng muốn liếc nhìn, y ảm đạm ngồi sập xuống đất, nghĩ rằng nếu như không phải vì mình, thì bây giờ người còn sống nên là mẫu thân.

Sau đó y lưu vong, Lục Thương như thần linh cứu thế y, cho y một chỗ đặt chân, Đường Cam vốn cảm ơn trong lòng, nhưng lâu dần, trái tim vốn bị ngâm phồng trong làn nước lũ của y đã được ôn nhu đến cực điểm của Lục Thương sưởi ấm, chờ tới lúc y nhận ra được, cảm kích trong lòng đã thay mùi đổi vị.

Lục Thương coi như là một tên công tử bột cà lơ phất phơ, nhưng dù vậy hấn cũng là một tên công tử bột khiến người khác không khỏi mong mỏi trong lòng, kỳ thực không cần người khác nói, Đường Cam cũng có thể cảm giác thấy những cái liếc mắt đưa tình xấu hổ mà Lục Thương nhận được mỗi khi vô duyên vô cớ đi trên đường, có lúc y ở một bên cũng không được tự nhiên. Thế nhưng biết hấn ba năm có thừa, Đường Cam chưa từng thấy Lục Thương có hành động quá mức với cô gái nào, cũng không nghe nói hấn có ái mộ với ai hay không.

Mặc dù như thế, Đường Cam trước sau bắt ép chính mình đứng mực, chưa bao giờ mượn cơ hội nói cái gì, làm những gì, tuy nói y chỉ biết vài con chữ, trong bụng không có bao nhiêu tri thức, nhưng trong lòng cũng biết rằng thứ tình cảm trái lẽ luân thường, đoạn tụ phân đào này (*)... Chung quy không phải đường ngay.

Y khiếp đảm không dám nhìn sâu vào cặp mắt tự thị phi thị (**) của Lục Thương, y sợ có cái gì, nhưng càng sợ không có gì.

(**) Có chút giống nhưng cũng không giống, ý A Đường là trong mắt Lục Thương cũng có tình cảm giống như mình nhưng cũng có vẻ không giống vậy.

Tình cảm đè nén trong lòng dần lên men, Đường Cam thậm chí sinh ra tâm tư trốn tránh, nhưng thiên hạ rộng lớn, y đã phiêu dạt như bèo trôi nước chảy khỏi quê hương đầy rẫy điều tàn, thật vất vả mới có dấu hiệu mọc rễ ở Mộc Tê trấn, y còn chốn nào để đi? Huống chi, y luyện tiếc một chút an bình bên cạnh Lục Thương, giống như xung quanh là mưa to giàn giụa, cuồng phong thét gào, nhưng bên cạnh người kia lại có một góc êm đềm, có thể cho y trốn ở trong đó, không còn phải lưu lạc khốn cùng.

Những lời bà mồi nói với y đều là sự thật, bình thường ít nhiều gì y cũng có nghe thấy, nhưng mà bây giờ Lục Thương không ở trước mắt, Đường Cam chỉ cảm thấy những lời kia một lưỡi dao nhọn, thẳng tắp đâm vào buồng tim bận rộn đến tê tái của y, thả ra một chút nhớ nhung rứt rề, tâm tư không nói được cùng tui thân không tên ngay lập tức bao phủ lấy tứ chi bách hài, đau xót tưởng chừng như muốn chảy nước mắt.

Chú thích:

(*) Đoạn tụ phân đào: Hán Ai Đế từng sủng ái và phong chức rất cao trong triều cho Đồng Hiền, một người giống phụ nữ, dịu dàng và có khuôn mặt kiều diễm. Có một lần ngủ trưa, Đồng Hiền gối lên cánh tay áo của nhà vua ngủ. Ai Đế muốn quay người nhưng cũng không muốn làm tỉnh giấc của Đồng Hiền nên cất cánh tay áo của mình. Sau đó người ta gọi mối tình đồng tính là mối tình cất tay áo, cũng là có nguồn gốc từ điển cổ này.

8. Chương 8

Nháy mắt liền tới ngày trung thu, lúc trời mờ sáng Đường Cam đã đến cửa tiệm, đun nước nấu một ấm trà đặc, sau khi uống cạn vài chén trà, y mới giã dũa thoát khỏi cơn buồn ngủ, vén tay áo lên bắt đầu làm bánh.

Bột mềm lặn qua lộn lại trong tay từ từ trở nên bóng loáng, để nó vào trong tô, đẩy lên một tấm lụa mỏng, lúc này Đường Cam mới tùy tiện ăn vài miếng bánh cho no bụng, rồi cầm chén trà đã lạnh dựa vào kệ bếp mà ngẩn người.

Lục Thương vẫn chưa trở lại, nửa tháng trong miệng hắn đã qua kỳ hạn mấy ngày, Đường Cam có chút khó chịu, trong lúc nhào bột ban nãy vô tình sử dụng nhiều thêm mấy phần khí lực, dựa vào đó để từ từ phát tiết nôn nóng mấy ngày gần đây.

Hôm qua y không nhận được đi hỏi quản gia hành trình của Lục Thương, quản gia nói, cô cô lấy chồng xa của Lục Thương đã qua đời, lần này hắn đi là để dự đám tang, cô cô của Lục Thương trước khi chưa xuất giá đối với hắn rất tốt, sau khi gả ra ngoài cũng thư từ qua lại không ngừng với trong nhà, vì Lục Thương mười mấy tuổi đã cô độc, cô cô còn đặc biệt đón hắn tới chơi, sau lần đó hầu như hằng năm Lục Thương đều đến ở cùng nàng một khoảng thời gian, chỉ là hai năm gần đây thân thể nàng không tốt lắm, đặc biệt gửi thư không cho Lục Thương đến thăm để tránh nhiễm bệnh, ai ngờ rằng phong thư cuối cùng năm nay là do cô phụ (*) gửi tới, nói người đã đi rồi, cho nên Lục Thương mới vội vã xuất môn, ngay cả hành lý cũng không kịp chuẩn bị. Cuối cùng quản gia còn thở dài, lơ đãng nói, biểu muội của Lục Thương vô cùng thích người biểu ca này, mẫu thân vừa ra đi nhất định sẽ thương tâm gần chết, Lục Thương ở bên cạnh nàng thêm ít ngày cũng không có gì đáng trách.

(*) Chồng của cô.

Đường Cam như bị người giáng một đòn vào đầu, gõ đến bối rối, chậm chạp nói: “Đương gia... Lục Thương có biểu muội?”

Quản gia chỉ cho là y dậy sớm nên vẫn còn buồn ngủ, đầu óc không tỉnh táo, cười cười nói: “Thiếu gia chưa nhắc đến sao? Biểu muội nhà cô mẫu, tính ra bằng tuổi người, nhưng mà vẫn chưa lấy chồng...” Quản gia chưa nói xong liền thay thế bằng một nụ cười hơi tinh quái, ông vênh râu mép vỗ vai Đường Cam, một mặt “Người hiểu ta hiểu”.

“Đường chương quỹ! Chương quỹ có ở đây không!” Trong tiền thính chợt có người cao giọng la to một tiếng, Đường Cam bỗng chốc hoàn hồn, bận bịu đặt chén trà trong tay xuống đi ra ngoài tiếp đón, trong bụng truyền đến một cơn quặn đau nhỏ bé, Đường Cam nhíu mày không để ý, chỉ cho rằng mình còn đói.

Bởi vì do ngày hôm nay, số người đến mua bánh trung thu cùng điểm tâm lại nhiều thêm một chút so với trước lễ, tay chân Đường Cam không hề dừng lại, đau đớn trong bụng ngày càng mãnh liệt, còn kèm theo cảm giác nóng sốt, khi Kim Túc đưa đồ ăn trưa cho y, chỉ thấy sắc mặt y trắng bệch, thái dương đều ươn đầm mồ hôi, thẳng bệ cuống quýt hỏi: “Công tử, người làm sao vậy?”

Lúc này Đường Cam mới tiến xong vị khách cuối cùng trong tiệm, một trận quặn đau lại dâng lên, trước mắt y có chút sây sẩm, tay bầu khung cửa thật chặt, ngay cả vụn gỗ lắt nhắt đâm vào trong móng tay cũng không có cảm giác, Kim Túc chạy tới đỡ y, sốt ruột nói: “Công tử! Người ngồi xuống trước đi, ta đi mời đại phu đến!”

“Không cần, chỉ là đau bụng thôi, có lẽ là đói bụng, vừa lúc người tới đưa cơm.” Đường Cam muốn phát tay, nhưng cánh tay cũng vô lực không nhấc lên nổi, y yếu ớt bước đi ngồi xuống, run rẩy rót một chén trà, mới đưa đến bên mép đã bị Kim Túc đoạt lấy, “Đau bụng không thể uống trà! Người vẫn còn lạnh đấy!” Nói xong bày những thứ trong hộp đựng thức ăn ra, rồi lại chạy đến nhà bếp nấu nước.

Đường Cam giờ đưa gắp nửa bát cơm như ép vẹt ăn, khóe mắt thoáng nhìn thấy có người tiến vào tiệm, y cố gắng chống bàn đứng lên, một bên chào hỏi: “Quý khách muốn mua gì?” Còn chưa đứng vững, trong bụng lại là một cơn quặn đau đứt ruột gan, hai đầu gối Đường Cam mềm nhũn, mọi thứ quay cuồng điên đảo trong mắt, còn chưa kịp nhắm mắt lại thì ngã vào trong một cái ôm kiên cố ấm áp.

“A Đường?!”

Đường Cam nghe thấy tiếng gọi quen thuộc, ý thức chợt rõ ràng một ít, trước mắt y như đắp một lớp lụa trắng, nhìn cái gì cũng đều là sương mù mờ lung, vì vậy y theo bản năng dùng bàn tay có hơi run rẩy nắm lấy vạt áo của Lục Thương, quanh quẩn bên chóp mũi là hơi thở mang theo chút phong trần mệt mỏi trên người hắn, Đường Cam nở nụ cười nho nhỏ, một câu “Người đã về rồi” còn chưa kịp nói ra, liền nặng nề ngắt đi.

9. Chương 9

Lúc Đường Cam tỉnh lại liền nghĩ thấy được một tia hương liệu lạnh lạnh thoang thoảng, cổ tay được nhẹ nhàng bỏ vào trong chăn, tiếp theo y nghe được một âm thanh khẽ nói: “Mạch tượng vững vàng, yên tâm đi.” Tuy giọng nói kia được giảm thấp âm lượng, nhưng vẫn có thể nghe ra một luồng linh động trong trẻo, rõ ràng là nữ tử, Đường Cam dùng sức chớp mắt nhìn, trước mặt trở nên rõ ràng lên, Lục Thương đưa lưng về phía giường của y, tóc đen nửa buộc sau gáy, gò má căng thẳng, không nhìn ra hỉ nộ.

“Xảy ra chuyện gì?” Hắn trầm giọng hỏi.

“Đau dạ dày, không có gì đáng lo, ta kê phương thuốc cho y điều dưỡng một trận là được.” Hình như cô gái kia cũng rất mệt mỏi, gấp một cái rồi mới nói tiếp: “Là mệt nhọc quá mức cùng ăn uống không điều độ gây nên, với lại, lúc này ta bắt mạch còn phát hiện y có chút can hỏa vượng, có lẽ do tâm trạng có uất ức tích tụ, ba thứ này kết hợp không thể điều giải, qua một khoảng thời dài phát tác mới gây nên té xỉu.”

Lục Thương trầm mặc một lúc, dường như bất đắc dĩ nói: “Đã biết, người nên nghỉ ngơi đi.”

Tiếng đóng cửa vang lên, Đường Cam không hiểu vì sao lại hơi khản trương trong lòng, y có chút không biết làm gì, mơ hồ cảm giác Lục Thương có gì đó không giống như bình thường, vì vậy y nhắm mắt lại, làm bộ như còn đang mê man.

Lục Thương vẫn không có động tĩnh, một lúc lâu sau, Đường Cam sắp cảm thấy được Lục Thương không còn ở trong phòng, thời điểm đang chuẩn bị lặng lẽ mở mắt nhìn, trong tai nghe thấy một tiếng kéo kẹt, nội tâm y chợt trống rỗng, cho rằng Lục Thương đi rồi, vội vã ngồi dậy, “Lục...” Còn một chữ chưa kịp gọi ra, Đường Cam liền ngậm miệng, Lục Thương quay người sang, ánh mắt trầm lắng nhìn y, âm thanh vừa rồi chỉ là tiếng gió thổi động cửa sổ.

“Người chưa đi sao...” Đường Cam ngượng ngùng cúi thấp đầu để che giấu sự thất thố của mình, nhìn chăm chăm hoa văn phức tạp trên chăn.

Lục Thương ngồi xuống một bên giường, hắng giọng rồi mới nói: “Đây là phòng của ta, ta có thể đi chỗ nào?”

Nghe hắn nói như vậy, Đường Cam lập tức cảm giác đệm giường mềm mại cùng mùi hương lạnh lạnh trong không khí cũng làm cho cả người y thấy không được tự nhiên, y vội vàng thẳng người, “A, ta lập tức đứng dậy ngay!” Y hoảng hốt bò ra khỏi chăn, nghiêng người chưa kịp xuống giường đã bị Lục Thương lạnh lẽo dùng bàn tay đặt trên đỉnh đầu, ngón tay hắn hơi cụp lại gãi nhẹ trên đầu Đường Cam, “Ta không bảo người đi, sợ cái gì?”

Đường Cam bị ổn định như thế phải duy trì bàn tay cùng đầu gối chống trên đệm, y nơm nớp lo sợ nói: “Đương gia...”

“Hà?”

“Buông, buông tay...” Đường Cam run rẩy như bị rét, sắp không chịu được nữa nằm ụp xuống giường.

“Ồ.” Lục Thương ung dung thu tay lại, “Ngồi ngay ngắn, run cái gì? Ta lại không hung dữ với người.”

Đường Cam quy củ ngồi trên giường, đầu vẫn cúi thấp không chịu nhìn Lục Thương.

Lục Thương thấy y căng thẳng như vậy cũng không nỡ tiếp tục trêu y, ngón tay hần gõ trên chân, nghiêm mặt nói: “Tại sao khiến bản thân bạn bị đến sinh bệnh? Không phải ta đã nói đừng làm việc quá khổ cực sao?”

Đường Cam lắc đầu nhỏ giọng nói: “Ta không cảm thấy khổ cực.” Bận rộn là liều thuốc tốt để chính mình không có thời gian suy nghĩ lung tung, Đường Cam uống rượu độc giải khát, chuyện không ổn đều hóa thành việc nhỏ nhất, y giương mắt liếc nhìn Lục Thương một cái, ngón tay nắm chặt góc áo lặp lại một lần nữa, “Thật sự không khổ cực.”

“Chắc.” Lục Thương nhú chặt lông mày, “Không khổ cực thì người ngất xỉu cái gì?”

“Ta...” Đường Cam nghẹn họng, nhất thời không tìm được lời giải thích, dứt khoát ngậm miệng không nói.

Đường Cam luôn là người ôn thuận không thích tranh cãi, nhưng khi cứng đầu lên cũng vô thanh vô tức, y rất ít khi kiên trì một cái gì đó, tuy nhiên một khi đã kiên trì thì sẽ kiên trì tới cùng.

Lục Thương không muốn nhớ lại cảm giác kinh hoảng đến mức huyết dịch tim đập đều đình chỉ trong nháy mắt khi thấy Đường Cam ngã xuống trước mặt mình, đến bây giờ Đường Cam đã tỉnh lại, nhưng hần vẫn còn sợ hãi trong lòng.

Từ thiếu niên đến thanh niên, Đường Cam lớn xương không ít, nhưng lại không có thịt, cho dù lúc này chỉ mặc áo lót sát người, tay áo vẫn có vẻ trống rỗng, cái gáy mảnh khảnh nhô ra khỏi cổ áo trùng điệp, gương mặt trắng bệch cùng một vòng mắt thâm quầng, y rử mi mắt không tiếng động giằng co cùng Lục Thương.

Đầu lưỡi Lục Thương đón lấy vị đắng chất lan ra trong cổ họng hai lần, hần bắt đầu dĩ phát hiện mình không nổi được một chút lửa giận với người vừa mềm mại vừa cứng cỏi này.

Giơ tay đặt lên sau gáy Đường Cam, Lục Thương ôm chầm người còn đang sững sờ, trong ánh mắt luống cuống của y khi thân thể nghiêng về trước, lúc cái trán trơn bóng nhẹ nhàng chạm vào nhau, âm thanh trầm thấp của Lục Thương mang theo một chút nỉ non thỏa hiệp: “Vậy cũng đừng tiếp tục như hôm nay mà dọa ta như vậy, có được không?”

Hành động này rõ ràng vượt quá quy củ so với những động tác bình thường như chuẩn chuẩn lướt nước kia, Đường Cam đè nén nhịp tim ầm ỉ, tự cho rằng lần này Lục Thương cũng sẽ rất nhanh buông y ra như trước đây, thế nhưng ngay sau đó bàn tay Lục Thương đã từ sau gáy y đi xuống, ôm lấy sống lưng run rẩy của y, dùng sức thu lại, kéo cả người y vào trong lòng.

Đường Cam kinh hãi, theo bản năng giơ tay đẩy lồng ngực của Lục Thương, y hoang mang lúng túng nói: “Người...”

Lục Thương lại dùng một tay khác vòng tới, nhẹ nhàng ôm lấy sau đầu của Đường Cam, cắt ngang câu nói lấp bắp kia của y: “Suýt.”

“...” Tay Đường Cam không động đây, lòng bàn tay cách lớp quần áo trùng điệp bao phủ lên lồng ngực của Lục Thương, nhịp tim đập trầm ổn của hần khiến y cảm thấy an tâm, chỉ là vẫn không chắc chắn, không biết Lục Thương rốt cuộc có ý gì.

Lục Thương cười khê một tiếng bên lỗ tai Đường Cam, như là thỏa mãn đối với sự ngoan ngoãn nghe lời của y, lỗ tai Đường Cam bắt đầu ngứa ngáy, run rẩy đến địa phương được khóa chặt bí mật trong lòng kia, y mở miệng muốn nói cái gì đó, nhưng Lục Thương lại như trước đoạt lời mở đầu của y, “A Đường, ta có việc muốn nói với người.”

“Nói cái, cái gì?” Đường Cam chớp đôi mắt, có chút hồi hộp nuốt nước bọt xuống một cái.

Lục Thương cúi đầu, đôi môi hữu ý vô ý sát qua vành tai mỏng manh của Đường Cam, lỗ tai nhỏ nhắn da mặt mỏng như chủ nhân của nó, lập tức nhuộm một lớp ửng hồng mong manh, còn khe khê run lên, nét mặt Lục Thương bất động thanh sắc cong lên, nhưng ngữ khí đoạn chính đến đang hoàng trình trọng: “Chờ người khỏi bệnh, ta sẽ nói cho người biết.”

10. Chương 10

Kim Túc gõ cửa ở bên ngoài, “Thiếu gia, thuốc đã được sắc xong.”

Đường Cam vốn là tinh thần kém, tỉnh lại một chút không bao lâu sau lại buồn ngủ, lúc Kim Túc đưa thuốc tới, y đang cuộn mình ngủ say trong chăn, Lục Thương cầm một quyển tạp ký tựa vào bên giường lật từng trang. Kim Túc đẩy cửa ra bưng thuốc đến trên bàn nhỏ ngay đầu giường, quay người có chút khổ sở nói với Lục Thương: “Công tử vẫn là bị một chết, thiếu gia người phạt ta đi.” Trên mặt tiểu hài nhi vô cùng tủi thân, Lục Thương dùng gậy sách gõ một cái trên đầu thẳng bẻ, “Không phạt người, đừng làm mặt khổ, xấu chết rồi.”

Mặt Kim Túc còn đang nhăn nhó, cậu nhóc đầy lo âu ngẩng đầu nhìn Đường Cam một chút, đột nhiên nhỏ giọng nói: “Thiếu gia, có phải chúng ta sắp có thiếu phu nhân không?”

Lục Thương nhíu lông mày, ngón tay quần quýt lấy một sợi tóc đen của Đường Cam, “Hả?”

Kim Túc nói: “Ngài không phải mang biểu tiểu thư về sao? Trong phủ đều trầm lặng nói như thế.”

“Người đi dặn dò quản gia một tiếng, trên dưới trong phủ phải chú ý ngôn từ.” Lục Thương nặn nặn sống mũi, có chút bất đắc dĩ nói, Kim Túc đáp ứng rồi đang tính đi ra ngoài, Lục Thương lại gọi cậu nhóc, “Thu thập thêm một gian phòng nữa.”

Kim Túc kỳ quái nói: “Gian phòng của biểu tiểu thư đã được thu thập xong.”

Lục Thương bưng chén thuốc lên, cầm thìa sứ khuấy hai lần, cũng không ngẩng đầu lên nói: “Còn có khách.”

Chờ sau khi Kim Túc đi ra ngoài, Lục Thương đánh thức Đường Cam đang ngủ mơ mơ hồ hồ, “A Đường, dậy uống thuốc rồi ngủ tiếp.”

Con mắt Đường Cam chỉ mở một nửa, y cũng không ghét thuốc đắng, sau khi nâng bát uống xong, Lục Thương dứt một khối mít vào trong miệng y, Đường Cam ngậm mít trong họng đến trơn nhẵn, lúc lâu sau nói: “Ta... Vẫn nên trở về phòng ngủ đi.”

“Không được, nhớ như buổi tối không khỏe thì làm sao bây giờ, người chắc chắn sẽ không gọi hạ nhân.” Lục Thương duỗi một ngón tay chọc trán của y, “Ngày mai không cho phép đến cửa hàng, kiếm tiền cũng không thể dùng mạng mà kiếm, ta trước đây làm sao không biết người lại là một xâu tiền nhỏ (*) như thế?”

(*) Từ gốc là tiền xuyên tử, nghĩa là xâu tiền, ví von những người coi trọng đồng tiền.

Người mới là xâu tiền nhỏ. Đường Cam nhỏ giọng oán thầm trong lòng, ngón tay nhỏ dài nắm lấy mép chăn, “Vậy người ngủ ở đâu?”

“Phòng của ta, giường của ta, người nói ta ngủ ở đâu.” Lục Thương đứng dậy đến sau tấm bình phong để tắm rửa, “Người ngủ đi, người như vậy một chút cũng chen không được đương gia của người đâu.”

Đường Cam nhếch miệng, tiếng nước nhẹ vang lên sau tấm bình phong, tí tí tách tách rơi vào trong tai, y còn chưa kịp nghĩ xa cái gì, đã bị cơn buồn ngủ lần thứ hai bao phủ tới tập kích, thuốc vừa mới uống hẳn là thêm được vật an thần, Đường Cam từ trong cơn ý thức mơ hồ nghĩ tới người ban nãy chắc là nữ đại phu, nhưng trên trần từ lúc nào lại có nữ đại phu trẻ như vậy?

Tiếng nước chảy không bao lâu liền ngừng, Lục Thương đi chân đất tới bên đầu giường, mái tóc hất rối bởi ở sau lưng, vạt áo rộng lộ rõ ngực bụng cường tráng, khổ trong lồng lẻo mắc bên hông, hẳn vốn muốn nhân cơ hội trêu đùa Đường Cam một chút, ai biết được người này ngủ nhanh đến vậy, lãng phí vô ích một màn cảnh “xuân”.

Hắn nhìn khuôn mặt của người đang ngủ yên trước mắt, có chút bất đắc dĩ thở dài, thối tất nệm rồi xoay người lên giường, động tác nhẹ nhàng mà ôm Đường Cam tiến vào trong lòng, hắn cố gắng trở về càng nhanh càng tốt đã rất mệt mỏi, lại không có chuẩn bị trước bị Đường Cam dọa một hồi, mỗi một vô cùng, cảm hắn chạm vào cái trán của Đường Cam, khẽ vuốt nhẹ hai lần, rồi nhắm mắt chìm vào mộng đẹp.

Đường Cam ngủ một giấc vô cùng an ổn, rất lâu không có ngủ ngon như vậy, mộng cũng không mơ, y trở mình trong cơn mộng lung, nhưng rất nhanh bên hông lại bị một cánh tay mạnh mẽ siết chặt, âm thanh của nam nhân mang theo giọng mũi dày đặc lưỡi biếng trằm thấp vang lên bên tai, “Đừng nhúc nhích.”

Cả người Đường Cam run lên một cái, thần trí nhất thời thanh tỉnh.

Lưng của y kề sát lồng ngực của nam nhân, nhưng làm cho y cứng người không dám nhúc nhích nhất, chính là đụng vào giữa khe hông của y lại là một vật ấm áp cứng rắn, đều là nam nhân, Đường Cam biết rõ đó là vật gì.

“...” Dừng câu khóc không ra nước mắt để hình dung tâm trạng Đường Cam vào giờ phút này là chính xác nhất, mấu chốt là chỉ sau chốc lát thanh tỉnh, y lại đột nhiên cảm thấy khô miệng khô lưỡi lên.

11. Chương 11

Vào thu, trời khô vật hanh, trời khô vật hanh...

Cả người Đường Cam cứng ngắc, trong bụng dấy lên một ngọn tà hỏa, nóng bỏng thiêu đốt mỗi một giọt máu trong thân thể y, y cố gắng dịch ra ngoài một chút, cách lồng ngực kiên cố phía sau kia một khoảng, Đường Cam lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, nhưng còn chưa thở xong lại bị ghì eo kéo trở lại, lúc này càng dán vào nhau thêm chặt chẽ, vật sung mãn tinh thần kia của Lục Thương càng tiến vào giữa hai chân của y!

“Lục, Lục Thương!” Đường Cam giận dữ lẫn xấu hổ giãy dụa, Lục Thương bị y nháo tỉnh, ngay lập tức liền phát hiện trước mắt là tình cảnh gì, Đường Cam còn đang bệnh, tay chân vô lực, không tránh thoát nổi, y sốt ruột nhỏ giọng gọi, “Người buông tay ra đi!” Hai chân y không ngừng ma sát, Lục Thương chỉ cảm thấy dục vọng của hắn bị kẹp giữa cặp đùi mềm mại càng kích thích đến càng trưởng hơn, bất đắc dĩ không thể làm gì khác là trước tiên động viên Đường Cam, bàn tay siết chặt bên hông y chậm rãi di dời đến lồng ngực phập phồng mà xoa nhẹ, cái trán hắn đặt sau gáy Đường Cam, trầm giọng nói, “Đừng nhúc nhích!”

Âm thanh Lục Thương khàn khàn, hơi thở nóng bỏng phun vào trong cổ áo của y, Đường Cam bỗng chốc run rẩy, một luồng cảm giác tê dại lan tràn từ sau cổ, những chỗ đi qua nổi lên một mảnh da gà nho nhỏ, y rưng rưng muốn khóc, nhỏ giọng nói: “Lục Thương...”

“Ừm, đừng sợ, đừng sợ.” Lục Thương thấp giọng an ủi y, bàn tay mở rộng một mực vỗ về an ủi trên lồng ngực đơn bạc của Đường Cam, giống như dỗ dành một đứa bé, Đường Cam không tiếp tục giãy dụa, cả người chỉ căng thẳng, mặt đỏ tới tận mang tai mà im lặng.

Lục Thương thấy y không hề giãy giụa, thở dài nói: “Xin lỗi, đã làm ngươi sợ.”

Đường Cam mặt đỏ tới mang tai nói: “Không, không có chuyện gì.” Nói xong lại cảm giác mình vừa nãy quá kích động, giấu đầu hở đuôi bảo, “Đều là nam nhân... Việc này rất bình thường.”

Nghe y ngoài miệng nói như vậy, nhưng cả người vẫn còn run lên khe khẽ, Lục Thương xì xì bật cười, hắn lột cảm trên vai Đường Cam, thản nhiên nói, “Vào lúc này... Nam nhân nên làm như thế nào hả? A Đường dạy ta có được không?”

“...” Đường Cam vừa thẹn vừa giận, dứt khoát ngậm miệng không để ý tới hắn, ai ngờ Lục Thương được voi đòi tiên, bàn tay đang ôm trước ngực y đã đẩy vạt áo của y ra, dán lên da dẻ trần trụi của y, Lục Thương đè nén tiếng nói ghé vào lỗ tai y: “A Đường, ta nhận thật khó chịu.”

Da mặt người này sao lại dày như thế! Quả thực không biết xấu hổ mà!

Đường Cam bị hắn vẩy tới toàn thân nóng lên, trái tim cách một lớp da thịt đã nhanh chóng chạm phải lòng bàn tay của Lục Thương, y cảm giác được, mình và Lục Thương, vượt quá giới hạn rồi.

Sống mũi Lục Thương kề sát sau gáy của Đường Cam, xung quanh hơi thở thoang thoang vị ngọt, trên người Đường Cam là một mùi thơm ngọt ngào nhàn nhạt quấn quanh, không biết có phải là do cả ngày tiếp xúc với đồ ngọt hay không, Lục Thương có chút không kìm lòng được, vùi đầu vào cần cổ của y mà nhẹ nhàng liếm cắn.

Đường Cam giật mình, ngứa ngáy muốn trốn, cẳng chân bỗng đạp Lục Thương một cái, thân thiết đột nhiên xảy ra khiến y hoảng loạn cực kỳ.

“A Đường...” Âm thanh của Lục Thương vừa từ tính vừa khàn khàn, “Giúp ta làm ra có được không...?”

Trong đầu Đường Cam ầm ầm nổ vang, chỉ cảm giác mình sắp sửa bốc cháy, vật giữa hai chân bắt đầu nhẹ nhàng nhô lên, hơi thở cực nóng của Lục Thương phun vào cổ y, Đường Cam đối với tâm tư của Lục Thương như rơi vào trong chảo dầu nóng hổi, bỗng chốc sôi trào lên, y cắn môi, khe ừ một tiếng, thậm chí có một chút dừng cảm, dùng móng nhẹ đỉnh một cái vào hạ thân đang dán vào mình của Lục Thương.

Hô hấp của Lục Thương thoáng chốc trở nên ồ ồ, hẳn không nghĩ tới Đường Cam có thể cho hắn một lời đáp lại, dây cung kéo căng trong đầu liền muốn đứt đoạn, “Người đồng ý?” Hắn cắn răng hỏi.

“Ừm.” Âm cuối run rẩy của Đường Cam biến mất trong tiếng kêu kinh ngạc, bởi vì bàn tay Lục Thương véo lấy một đầu vú của y.

Ngón tay có nhiệt độ hơi thấp hơn làn da xoa nắn điểm nhỏ mẫn cảm, cả người Đường Cam đều run lên, cắn môi không cho tiếng rên rỉ lộ ra khỏi miệng, một tay Lục Thương đưa vào trong chăn vừa cởi quần lót của y đến bắp đùi, vừa kéo của chính hắn xuống, đem côn thịt nóng lên lại một lần nữa tiến vào giữa hai chân y, hắn thở dốc bảo: “Kẹp chặt.”

Đường Cam nghe lời theo bản năng, Lục Thương đặt tay lên hạ thân y xoa nhẹ hai cái, khẽ cười nói: “Người cũng rất đàn ông.”

“Ừm!...” Đường Cam nhin không được phát ra tiếng rên rỉ, khóe mắt ửng thủy quang, đầu dựa ra sau, gối lên vai nam nhân, cảm nhận được Lục Thương dùng đùi thắt lưng ra vào giữa hai chân của mình. Thịt đùi Đường Cam bao bọc lấy dương cụ nóng bỏng của Lục Thương, cặp đùi mềm mại đè ép miêu tả dáng vẻ dữ tợn của nó, Lục Thương thở dài một tiếng, bàn tay xoa nắn nắn vú cùng vuốt ve hạ thân của Đường Cam tăng thêm cường độ.

Trong chốc lát liền có cảm giác dinh dính, tổ hợp giữa thanh âm thân thể va chạm cùng tiếng giường rung động khi trời sớm mờ mờ đặc biệt đậm mỹ, Lục Thương duỗi đầu lưỡi liếm từ sau tai Đường Cam đến cái cổ, Đường Cam nắm lấy chân, không khỏi thẳng lưng theo tiết tấu đưa đẩy của hắn, trong cổ họng phát sinh tiếng rên rỉ khe khẽ.

“Lục... Lục Thương...” Đường Cam thất thần gọi hắn, Lục Thương hôn một cái trên trên lỗ tai y, thắt lưng không ngừng động, “Hử?”

“Ta... A!...” Âm thanh của Đường Cam đột nhiên cất cao một tiếng, chân bắt giác căng cứng, Lục Thương cảm giác trên tay nóng lên, Đường Cam rút cuộc tiết ra, dựa vào thời khắc căng thẳng này của y, Lục Thương nắm lấy vòng eo gầy gò của y mãnh liệt đỉnh mấy lần, rồi cũng kêu lên bắn ra.

12. Chương 12

Trong đầu Đường Cam trống rỗng, lồng ngực của Lục Thương kề chặt sau lưng y, hạ thể dán sát nhau của cả hai đổ ra một lớp mồ hôi mỏng manh, tứ chi dây dưa, y phục không ngay ngắn.

Trong căn phòng yên tĩnh chỉ có thể nghe thấy tiếng thở dốc của nhau, Đường Cam cảm thấy y thậm chí có thể ngửi được mùi tanh nhàn nhạt quấn quýt cùng hương, tiếng thở trầm thấp bên tai y khi Lục Thương tiết ra khiến cổ họng y siết lại, hai điểm trước ngực bị xoa nắn sưng lên, một tay Lục Thương còn đang nhẹ nhàng vuốt một vòng giữa ngực và bụng y, hoàn toàn nói lên hắn vẫn chưa tiêu tan hết dư vị.

Hai người không nói gì, cứ nằm như vậy, Lục Thương đột nhiên bật cười một tiếng.

Đường Cam không biết hẳn có ý gì, vừa rồi y có thể rõ ràng cảm giác được Lục Thương động tình, thế nhưng ngọn nguồn phát sinh của loại động tình này là giống như y, hay là kích động nhất thời của nam nhân, Đường Cam không phân biệt được.

Giữa lúc y đang suy nghĩ lung tung, Lục Thương mở miệng: “A Đường.”

“Ừm.”

Nhưng Lục Thương không nói gì, chỉ thu cánh tay ôm chặt y hơn một ít.

Một lúc lâu sau, lâu đến mức cảm xúc mãnh liệt của Đường Cam lui bước, thời điểm y lại bắt đầu lo sợ bất an, Lục Thương mới hít sâu một hơi, chậm rãi nói: “Ta...”

“Đùng đùng.” Tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên, trái tim Đường Cam mới bị Lục Thương treo lên, lại bị tiếng gõ cửa dọa sợ run rẩy, Đường Cam bị sắc không khí do hít thở gấp gáp, ho thành một cơn trong ngực Lục Thương.

“Hừ.” Lục Thương bất mãn nhíu mày, vừa vỗ lưng cho y vừa hơi tức giận hỏi: “Ai đó?”

“Ta.” Người tới cũng không khách khí, đơn giản trả lời một tiếng, nghe giọng nói hơi hung hăng kia liền biết không phải người làm trong phủ, Đường Cam kinh ngạc, là âm thanh của cô gái mà y nghe thấy tối hôm qua.

Lục Thương nhân tiện chùi chất dính trên tay vào chăn, rồi mò mẫm mặc quần đàng hoàng cho cả hai, khoác một cái áo đi chân trần đến mở cửa, Đường Cam hơi nhích qua chỗ chăn sạch, trên mặt lại nóng lên, nghĩ thầm cái chăn này không thể xài được nữa.

Đến khi người đi tới trước giường, y mới thấy rõ khuôn mặt của cô gái này, tựa như phấn điêu ngọc trác, hai mắt trong veo, hai búi tóc rủ xuống, trông có vẻ chỉ mới mười sáu.

Thật sự là một tiểu mỹ nhân.

“Đây là biểu muội trong nhà cô của ta, Yến Yến.” Lục Thương khoanh cánh tay nói, “Đây là Đường Cam.”

Hóa ra đây chính là biểu muội có quan hệ rất tốt với Lục Thương trong miệng của quản gia, được cả Lục Trạch công nhận là thiếu phu nhân, trái tim Đường Cam lại một lần nữa tụt dốc không phanh, y đột nhiên tỉnh lại, dị dạng giữa hai chân khiến y xấu hổ, y vừa mới làm cái gì?

“Ta tới thăm người, xem người có đỡ hơn chút nào không?” Yến Yến đưa tay sờ vào trên trán y, nhíu mày nói: “Người bị cảm lạnh à? Sao lại nóng như thế?”

Đường Cam sững sờ, chỉ nghe thấy Lục Thương nói: “Không thể nào, ta ôm hẳn ngủ, trời nóng như vậy sao có thể bị cảm lạnh?”

“...” Đường Cam không biết làm sao Lục Thương có thể như không có chuyện gì xảy ra mà nói những câu này với một cô gái, y vội vàng ngồi dậy, vẫy tay giải thích: “Không phải!”

Đường Cam quên mất cổ áo còn mở, y phục liền trượt xuống khi vừa ngồi dậy, hai hạt đậu đỏ do bị Lục Thương xoa nắn lộ ra, tình cảnh này còn khó rũ sạch hơn chuyện “ôm ngủ”.

“Khụ.” Lục Thương giấu đầu hờ đuôi nắm tay ho khan một tiếng, Yến Yến nhanh chóng nhắm mắt lại phi lễ chớ nhìn, nàng chìa một tay về phía Đường Cam: “Đường công tử, để ta bắt mạch cho người.” Âm thanh có chút ngiên răng ngiên lợi.

Đường Cam luống cuống tay chân buộc y phục thật kín, do dự nói: “Chuyện này...”

“Yên tâm đi, ta có học một chút y thuật, ngày hôm qua chính là ta giúp người bắt mạch kê thuốc đó.”

Hóa ra người ngày hôm qua đặt tay y lại vào trong chăn là nàng, Đường Cam đưa tay ra, đặt dưới ngón tay của Yến Yến.

Yến Yến nhắm mắt lại trầm ngâm trong chốc lát, đột nhiên nhượng hàng mày mảnh khảnh, nhíu mi tâm, nàng buông tay Đường Cam ra, quay người cười lạnh một tiếng.

“Là bị cảm lạnh sao?” Lục Thương không yên tâm hỏi.

“Lục Thương, người ta còn đang bị bệnh, người cũng xuống tay được.” Yên Yên lườm một cái, phất ống tay áo rời đi.

“...” Chắc chắn hẳn bệnh ra cái gì rồi, Đường Cam mới dứt khỏi tình sự, khí huyết khẳng định có chút mãnh liệt, Yên Yên chỉ cần bắt mạch một cái liền biết đầu đuôi lý do Đường Cam nóng người, Lục Thương đột nhiên cảm thấy đỏ ửng mặt già, lúng túng vì bị muội muội nói toạc ra, hắn đưa tay sờ mũi, mắng một câu: “Tiểu nha đầu tinh ranh này.”

Thân mật trong giọng nói khiến Đường Cam ngây người, chậm chạp mở miệng hỏi: “”Nàng trở về cùng với người sao?””

Lục Thương không ngờ tới y sẽ hỏi cái này, hắn nghĩ đến cái gì đó mà bật cười một tiếng: “”Ừm, nàng đến là để...”

“Hai người... Sắp thành thân sao?” Đường Cam hơi ngắc đầu nhìn Lục Thương đang đứng bên giường, từng chút một trong lòng nguội xuống.

Lục Thương bị y cắt ngang câu chuyện, không rõ vì sao lại chớp mắt mấy cái, rồi rất nhanh cười cười một tiếng, nói: “Ai nói cho người biết chúng ta muốn thành thân?”

“Quần gia nói.” Đường Cam ủ rũ cúi đầu nói, Lục Thương ngồi xuống mép giường, hỏi, “Ông ấy còn nói cái gì?”

Vành mắt Đường Cam hơi tỏa nhiệt, đầu mũi chua xót: “Nói người và Yên cô nương là thanh mai trúc mã, đợi người cưới nàng về làm thiếu phu nhân.”

“Người tin à?” Lục Thương bật cười, bản thân Đường Cam cũng không nghe ra trong giọng nói của mình có bao nhiêu hờn tủi, trong lòng Lục Thương như nhũn ra, vừa không khỏi thấy oan uổng thay cho bản thân.

Quần gia từng bó tuổi rồi nhưng sao lại cứ thích nói hươu nói vượn như thế, lão đầu này không có chút chín chắn nào.

“Các người đều đến tuổi lập gia đình, nam chưa cưới nữ chưa gả, cảm tình sâu đậm, tại sao ta lại không tin?” Đường Cam nghiêng đầu không nhìn hắn, cắn môi đến trắng bệch.

Lục Thương bắt đắc dĩ thở dài một hơi, nói: “Ta và Yên Yên quả thực đều muốn trải qua một đời.”

Hai mắt Đường Cam mịt mờ, trái tim như bị đao cắt.

“Nhưng không phải là với nhau.” Lục Thương chậm rãi nói rõ ràng từng chữ, tựa như sợ Đường Cam nghe không rõ.

“Cái gì...?” Đường Cam bất chợt quay đầu lại, đôi mắt rưng rưng không thấy rõ nét mặt của Lục Thương, chỉ cảm thấy hắn đang chậm rãi đến gần, khoảng cách dừng lại tại chóp mũi với nhau.

Đôi môi Lục Thương gần trong gan tấc, Đường Cam rụt lại theo bản năng, nhưng sau gáy đã bị giữ lại.

“Vốn muốn chọn một ngày lành cảnh đẹp bày tỏ với người, thế nhưng bây giờ không còn quan trọng nữa rồi, nghe ta nói này.” Lục Thương cười khẽ, thủ thủ từng chút từng chút.

“Có một người, ba năm trước được ta công ra khỏi ổ cướp, bụi đất trên thân hắn dính hết lên người ta.”

“Hắn trọ lại Mộc Tê trấn, mở một cửa hàng điểm tâm nho nhỏ, làm ra những chiếc bánh ngon nhất mà ta từng được ăn, từ họ đến tên của hắn đều rất ngọt.”

(*) Cam trong tên Đường Cam có nghĩa là ngọt.

“Ngay từ lúc hắn không dám mở mắt nhìn, ta vừa gặp đã thương hắn rồi, chỉ tiếc hắn lại là một tên tham tiền, ta ngồi trong cửa hàng của hắn cả ngày, hắn đều làm như không thấy, trong mắt chỉ có bạc mà thôi.”

“Ngọc của hắn ta mang theo bên người, xin đại sư trong chùa khai quang, bảo vệ cho hắn một đời yên vui, nhưng ta đang rầu rĩ khi nào mới trả lại cho hắn được.”

“Rời đi chuyến này, ta rất nhớ hấn, không ngừng không nghỉ chạy về, nhưng về đến nơi lại nhận được một con ma ốm té xỉu, khiến ta vừa giận vừa sợ.”

“Rõ ràng đồng ý cùng ta làm chuyện đó, nhưng đảo mắt liền muốn ta đi cưới người khác, thật lòng gan dạ sắt mã.”

“Hấn tên là Đường Cam, năm nay hai mươi, ta hay gọi hấn là A Đường.”

“A Đường, người thương trong lòng ta là người, quản gia có mắt như mù, ta làm sao có thể thích một đứa con gái dữ dằn như Yến Yến được chứ, người oan uổng chết ta rồi.”

Lục Thương rũ mi mắt, giả bộ oan ức, nước mắt Đường Cam đã chảy xuống từ lâu, những hạt nước mắt đọng lại trên cằm, Lục Thương duỗi đầu lưỡi liếm đi, chặc lưỡi nói: “Nước mắt không ngọt, sau này ta sẽ không để cho người khóc thêm một lần nào nữa.” Hấn giơ tay ôm Đường Cam vào trong lòng, trầm giọng hỏi: “Ta đã nói xong rồi, người nghe rõ hết chưa?”

Đường Cam ngơ ngác, hô hấp nhẹ khe khẽ, Lục Thương hôn một cái trên vành tai y: “Nghe rõ thì người ôm ta một cái, không nghe rõ ta liền nói lại cho người nghe thêm một lần nữa.”

Lục Thương cảm thấy có đôi tay đang dần dần bám vào trên lưng của hấn, khiến cho khóe môi hấn cũng từ từ câu lên.

13. Chương 13

Lục Thương chạy về đúng ngày trung thu, Đường Cam vừa vận ngã bệnh, không thể cùng nhau ngắm trăng, nhưng may mà Đường Cam cũng không bị gì quá đáng lo, được đỡ ngủ hơn nửa ngày, sắc mặt hồng hào hơn không ít.

“Yến cô nương, người không ở lại sao?” Yến Yến đã thay đổi một bộ đoàn trang, đeo túi quần áo đến chào tạm biệt, Đường Cam mới vừa mặc y phục tử tế xong, không biết tại sao nàng vừa đến lại muốn đi.

“Ta vốn mượn danh nghĩa của Lục Thương chạy đến đây,” Yến Yến cẩn thận bắt mạch cho y, “Sau này vẫn đừng để bản thân bị dẫn dắt đến phát bệnh, tên Lục Thương kia có lá gan nhỏ, không chịu nổi kinh hách đâu.”

Đường Cam then thùng đồ đạc, ấp a ấp úng, Yến Yến đặt tay của y xuống, thay y rũ ống tay áo, “Người đừng thấy hấn cả ngày cả lát cả phờ không quan tâm chuyện gì, khi còn bé lão nhân trong tộc từng nói, mệnh Lục Thương quá cứng, khắc họ hàng gần, thế nhưng ta không tin, hấn chỉ là chưa gặp phải người kiên cường giống như hấn mà thôi.”

Yến Yến liếc mắt nhìn ra ngoài cửa, Lục Thương đi chuẩn bị mọi thứ cho chuyến đi của nàng, hiện tại sắp trở lại rồi, nàng đứng lên, tiêu sái ôm quyền, “Cái tên biểu huynh vô dụng kia của ta giao cho người nhé, Đường Cam.”

“... Được.” Đường Cam cũng cười, đứng dậy đưa nàng ra ngoài.

Dưới ánh chiều tà mờ nhạt, xe ngựa lắc lư rời đi, Đường Cam đứng tại cửa nhìn cỗ xe biến mất ở đầu phố, hỏi Lục Thương: “Yến cô nương đi đâu thế?”

Lục Thương ôm lấy bờ vai y, có chút bất đắc dĩ: “Đi tìm một người đã cứu trước đây, làm thế nào để cứu mạng người ta, còn không phải là người kia thì không lấy chồng, buôn bán lỗ vốn như vậy cũng làm.”

Đường Cam cười cười: “Tình vốn dĩ không biết từ đâu mà đến, hi vọng nàng hoàn toàn gặp thuận lợi.”

“A Đường,” Lục Thương nắm tay y trở vô, “Người đối với ta cũng là như thế phải không?”

“... Như thế nào?”

Lục Thương giả bộ thương tâm nói: “Người sao lại như vậy, sáng nay còn ôm không buông tay cơ mà.” Đường Cam mím môi, một đường không nói, Lục Thương dắt y đến hoa đình, trên bàn đá nhỏ đã đặt một bình rượu ấm và mấy đĩa thức ăn.

“Làm gì thế?” Đường Cam tò mò hỏi, Lục Thương khẽ mỉm cười, “Mười lăm trăng sáng mười sáu trăng tròn, ngày hôm qua không thể ngắm trăng được, đêm nay muốn người bồi thường cho ta. Tuy rằng sau này mỗi ngày ta cũng có thể ngắm trăng cùng người.”

Lục Thương rót một chén rượu, thêm nước đường vào chén kia của Đường Cam rồi mới đưa cho y, “A Đường, Yển Yển ngày hôm nay nói giao ta cho người, người cũng không thể không muốn ta.”

“Người nghe thấy à?” Đường Cam nhấp một ngụm nhỏ, mùi vị ngọt ngào lan ra trong miệng, vừa có chút hơi cay, âm ấm tiến vào trong bụng.

Lục Thương nhìn thấy y bị rượu cay đỏ mặt, khẽ cười xấu xa, cầm lấy chén đổ thêm rượu đưa cho y: “Ừ, vì vậy người không thể đổi ý.”

Trong lúc nói mấy câu, Đường Cam cũng có chút quáng mắt, y mơ mơ hồ hồ kéo ống tay áo của Lục Thương, có chút lấp bắp nói: “Lục, Lục Thương, bà mỗi hôm đó nói, Mộc Tê trần có năm phần mười cô nương muốn gả, gả cho người.”

“Thật sao?” Lục Thương sờ khuôn mặt đỏ hồng nóng bỏng của y, thuận miệng hỏi.

“Bà ấy còn nói, còn lại, có năm phần mười muốn gả cho ta.” Đường Cam cảm giác say say lên đầu, cười ngây ngô, trong đôi mắt như chứa đựng hai chén rượu be bé.

Lục Thương đành hoàng trình trọng trả lời y: “Vậy cũng không được.”

Đường Cam lắc lư đứng lên, cúi đầu nhìn hấn, trong tay vẫn kéo ống tay áo của hấn: “Nhưng mà, nhưng mà ta không dám nói cho bà ấy biết, lòng ta có người thương.”

Trăng tròn treo trên nền trời, cành cây nhẹ lay động phỉ xuống mùi hương thơm ngát, Lục Thương hơi ngẩng đầu nhìn Đường Cam, trầm thấp hỏi: “Thương ai?”

“Đương gia của ta,” Đường Cam chép chép miệng, như tử thân vô cùng, nhưng lại như chém đinh chặt sắt, chỉ lo Lục Thương không biết đương gia của mình là ai, “Lục Thương.”

Cảm xúc cuộn cuộn trong lòng Lục Thương, hấn thu tay lại kéo Đường Cam ngồi trên đùi mình, ôm chặt cơ thể thơm mềm vào trong ngực, vùi mặt vào căn cổ ấm áp của y, khẽ cười nói:

“Hoá ra là ta à.”

Đường Cam được Lục Thương ôm vào trong phòng, vừa mới nằm xuống giường liền bị hôn môi mãnh liệt của Lục Thương giam giữ, đầu óc Đường Cam toả nhiệt, ôm hấn thở gấp gấp.

Y phục dần dần bị cởi hết, Đường Cam lạnh đến mức rùng mình, nỉ non nói: “Lạnh...”

“Ngoan, một lúc nữa sẽ không lạnh.” Lục Thương chống hai tay ghé vào lỗ tai Đường Cam, cúi người liếm láp phần cổ mảnh khảnh của y, đầu lưỡi linh hoạt đi xuống dọc theo lồng ngực phập phồng, ngậm vào một hạt nhũ châu hồng nhạt, Đường Cam đột nhiên run lên, run run rẩy rẩy phát ra một tiếng rên khẽ, “A!”

Ánh mắt Lục Thương trở nên trầm xuống, một tay xoa nắn đầu vú còn lại của y, một tay theo vòng eo thon thả đi xuống, lúc nặng lúc nhẹ xoa xoa phần mông tròn trịa của Đường Cam.

Đường Cam cắn cổ tay, nước mắt mông lung nhìn đỉnh đầu đen nhánh của Lục Thương, trước ngực truyền đến cảm xúc tê dại lan toả khắp toàn thân.

Cảm giác được một vật nóng bỏng đỉnh vào bụng, Lục Thương khẽ mỉm cười, buồng tiểu châu bị ngoạm đến cứng ngắc ra, lúc môi rời đi phát lên một tiếng “Ba” lạnh lạnh, Lục Thương cảm giác được Đường Cam hơi giãy giụa, tiến lên hôn môi an ủi y.

Đầu lưỡi dây dưa phát sinh tiếng nước dâm mỹ, hạ thân của Đường Cam bị nắm trong bàn tay lớn thô ráp của Lục Thương, y vịn thật chặt bờ vai rắn chắc của hấn, ý thức nổi lên chìm xuống, không cách nào thoát khỏi những cơn sóng lớn của tình dục.

Cho đến khi Đường Cam thẳng lưng phóng thích trong tay hắn, Lục Thương mới đặt một tay trơn trượt trên đùi y, Đường Cam mơ mơ màng màng chống cự, lại bị hắn ngăn cản, Lục Thương khàn khàn ghé vào lỗ tai y nói, “A Đường, đương gia thương em.”

Hơi thở ướt át phun trong tai, Đường Cam giật mình run rẩy một cái, hơi hơi gật đầu bằng sức lực nhỏ bé đến mức không thể nhìn thấy.

Tiểu đạo chặt sâu, Lục Thương kiên nhẫn mở rộng từng chút, Đường Cam cảm thấy đau đớn khó nhin, trong tiếng rên rỉ mang theo tiếng khóc nức nở, Lục Thương nhẹ nhàng hôn đi nước mắt của Đường Cam, một tay khác khẽ vuốt ve thân thể của y, Đường Cam dần dần thả lỏng, Lục Thương liền xâm nhập ngón tay thứ hai.

“A... Ừm!...” Giữa đùi ê ẩm truyền đến cảm xúc tê dại như điện giật, cả người Đường Cam run rẩy không ngừng, Lục Thương dùng lòng bàn tay nhẹ nhàng gãi khiến nơi kia của y không thể kiềm chế được, hạ thân trở nên cứng ngắc như bàn là.

Gần nửa canh giờ trôi qua, toàn thân Đường Cam ửng hồng sắc dục, Lục Thương thẳng lưng lên, dựa vào ánh trăng tham lam nhìn kỹ người dưới thân, thân trụ tím đen thô trướng dưới khó của hắn dữ tợn nhắm ngay tiểu huyết ướt át đã được mở rộng.

Hắn cúi người kề sát Đường Cam, khẽ nhếch môi, “Ta vào đây.” Đường Cam run rẩy vòng tay ôm lấy cổ hắn, còn chưa kịp nói gì, một vật nóng bỏng đã đặt tại hậu huyết của y, không chút chậm trễ tiến vào từng tấc.

Đường Cam đau đến mức cả người căng như một cây cung giương lên, Lục Thương nắm đầu gối của y, thở dốc nói, “Lúc gặp gỡ ban đầu, khuôn mặt em đầy máu me và bụi bặm, nhưng đôi mắt lại sáng như ánh đèn, khi đó ta liền nghĩ, nếu như em vẫn có thể luôn nhìn ta như vậy, thật là tốt biết bao.”

Nghe hắn nói như thế, Đường Cam mở cặp mắt ướt nhẹp, Lục Thương thành kính hôn xuống, vô cùng ôn nhu, làm cho Đường Cam từ từ bình tĩnh lại, Lục Thương cảm thấy trở ngại giảm bớt, chậm rãi cử động eo mông.

Rên rỉ vốn lộ ra đau đớn của Đường Cam dần dần trầm bổng, Lục Thương đỡ eo của y ngồi dậy, Đường Cam ôm bờ vai của hắn, lúc ngồi xuống ngậm vật kia của hắn càng thêm sâu.

Lục Thương mút đôi môi tràn ra tiếng rên của Đường Cam, hai tay nâng đỡ hai bắp đùi chắc nịch co giãn của y, dưới thân bành bạch đỉnh làm, Đường Cam chỉ cảm thấy một cơn khoái cảm mãnh liệt, hai mắt y mông lung không thấy rõ khuôn mặt Lục Thương, chỉ có thể gọi tên hắn từng tiếng, “Lục Thương... A... Lục Thương...”

Đường Cam không biết âm thanh mang theo quyến rũ tình sắc của mình chính là một thanh củi khô treo trên liệt hỏa, vào tai Lục Thương sẽ có hậu quả như thế nào.

Lục Thương cắn chặt quai hàm, không nói một lời tăng nhanh tốc độ đỉnh vào, Đường Cam đóng đũa thuận theo, ôm bờ vai của hắn khẽ rên rỉ.

Nguyệt quang bao bọc quế hương tỏa chiếu trong phòng, thanh phong thỉnh thoảng vén lên rèm che đung đưa, lộ ra một chút hương diễm.

Đêm vẫn còn thật dài.

Hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-biet-ngot>